για την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008

«τότε-πριν-μετά»

η έφοδος στον ουρανό, οι κοινωνικές διεργασίες που εκβάλανε στο εξεγερτικό συμβάν, τα θραύσματα του Δεκέμβρη μέχρι και σήμερα

Η ανάσα της πόλης
μύριζε στάχτη.
Θρύψαλα τζάμια
στου δρόμου τα βλέφαρα.
Ανοιξε ένας φωταγωγός
στη φυλακή της βιτρίνας.
Ανοιξε τρύπα
να φωνάζουν τα σπίτια,
βοήθεια.

Να μιλήσουν οι άνθρωποι!
Να μαρτυρήσουν οργή.
Μέρες Δεκέμβρη
κι επιτέλους οι άνθρωποι
δάκρυσαν.

Γιατί δακρύζουν οι πόθοι
όταν κερδίζουνε χώρο.
Συγκινούνται τα μάτια
όταν τα κεφάλια σηκώνονται.

(ποίημα που στάλθηκε στο blog της κατειλημμένης ΑΣΟΕΕ)

αφιερωμένη σε όλους εκείνους και εκείνες που ξεπληρώνουν καθημερινά με τίμημα τη ζωή τους την ασχήμια αυτής της κοινωνίας

Η μπροσούρα που βαστάς στα χέρια σου αποτέλεσε την εισήγηση σχετικής εκδήλωσης, η οποία πραγματοποιήθηκε στο ΡΕΣΑΛΤΟ στις 7/12/2012 και δε συνιστά μια πλήρη κριτική και αυτοκριτική αποτίμηση του Δεκέμβρη, όσων κατορθώσαμε ή δεν κατορθώσαμε κατά τη διάρκεια της εξέγερσης και μετά, αλλά μια πιο εστιασμένη προσέγγιση γύρω από το ίδιο το εξεγερτικό συμβάν, τα χαρακτηριστικά του, τις παρακαταθήκες που άφησε. Για τα δυο βίντεο και το φωτογραφικό υλικό σε μορφή slides που προβλήθηκαν στην εκδήλωση επισκεφτείτε την ηλεκτρονική σελίδα του στεκιού: **anarxiko-resalto.blogspot.gr**

τυπώθηκε τον Απρίλη 2013 σε 2000 αντίτυπα και διακινείται σε αυτοργανωμένους χώρους και καταλήψεις, εκδηλώσεις και συνελεύσεις, χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΜΙΑΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ή ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(δανεισμένος τίτλος από το εισαγωγικό σημείωμα της μπροσούρας «Ιχνηλατώντας τον Δεκέμβρη», στη σύνταξη και έκδοση της οποίας συμμετείχε ο αναρχικός σύντροφος και ένοπλος αντάρτης του Επαναστατικού Αγώνα, Λάμπρος Φούντας, που έπεσε νεκρός από σφαίρες μπάτσων σε ένοπλη συμπλοκή στη Δάφνη στις 10 Μάρτη 2010, σε προπαρασκευαστική ενέργεια της οργάνωσης)

Α Π Ο Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ι Σ Μ Ο Σ

Μέρες Δεκέμβρη και ζήσαμε όλα αυτά που δεν πρόλαβες να ζήσεις…

Το ματωμένο σου κορμί, άψυχο στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου από τις σφαίρες ένστολων φονιάδων, το έναυσμα. Μόλις 15 Δεκέμβρηδων…

Τα δάκρυα στα μάτια μας μάς προστάτεψαν από τα δακρυγόνα τους. Κι η οργή που μας πλημμύρισε όπλισε με αποφασιστικότητα τις καρδιές και τα χέρια μας…

Ομως ποτέ δεν επιθυμήσαμε τέτοια εναύσματα. Οι μικροί καθημερινοί θάνατοι κι η οργανωμένη δολοφονική πολιτική των ανθρωποδιοικητών αρκούσαν. Θέλαμε τόσο να είμαστε μαζί, ο ένας πλάι στον άλλο, όλες αυτές τις μέρες που εξαπολύθηκε η επίθεση κατά της αθλιότητας αυτού του γερασμένου κόσμου…

Ομως, εσύ, εδώ και κοντά δυο μήνες δεν υπάρχεις παρά ήρθες να φωλιάσεις στην καρδιά και στη μνήμη μας. Κι εκεί θα κρατήσουμε ζεστή τη θύμηση σου σα μια σφιχτή αγκαλιά. Μαζί με το άσβεστο μίσος για τους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας σου. Μαζί με το άσβεστο μίσος για τους δήμιους της ζωής. Αντίο σύντροφε. Αντίο φίλε. Αντίο Αλέξη…

Όσο για εμάς...

«Πώς να περιγράψεις την εικόνα
του θανάτου, της καμένης πίσσας,
των βουρκωμένων ματιών,
των συνελεύσεων, των χαμόγελων...
Πώς να περιγράψεις τη μυρωδιά
του φόβου, των δακρυγόνων,
της αδρεναλίνης, της οργής...
Πώς να περιγράψεις τον ήχο των
θρυμματισμένων ονείρων, της πέτρας,
της φωτιάς, των ουρλιαχτών...
Πώς να περιγράψεις το άγγιγμα
των φίλων όταν τρέχεις...
Πώς να περιγράψεις τη
γεύση του αίματος...
Κάποιοι θεώρησαν ότι μπορούν
και τα έγραψαν και τα έδειξαν
και τα είπαν και τα κατάλαβαν...
Μόνο που δεν ήταν...
Κι εμείς που ζήσαμε για πρώτη φορά,
δεν έχουμε πει την τελευταία μας λέξη...
γιατί απλά δεν υπάρχει τελευταία.

ΦΤΟΥ ΞΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!»

Όσο για εμάς...

«Λέγαμε, πως
έρχεται ο καιρός
και ήρθε.
Πως θα είναι
βροχερός
και είναι.
Οχι από νερό
μα μονάχα,
από άγρια μίση
μερόνυχτα πονήματα
και τρομερές οργές.
Τρέμει η γη,
από σύμπνοια
ζώντας απείθαρχες
και θαλερές ζωές»

Η ΛΑΒΑ ΑΙΦΝΙΔΙΑΖΕΙ ΜΟΝΟ ΟΣΟΥΣ ΔΕ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

«Αθήνα σε αγαπήσαμε όσο κανένας άλλος αυτή τη νύχτα και θα μας μείνεις πραγματικά αξέχαστη με τα μαγαζιά σου να καίγονται και να λεηλατούνται το ένα μετά το άλλο. Μας πήρες στην πιο ζεστή αγκαλιά και εμείς σου το ανταποδώσαμε καίγοντας το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Με τη μουσική από τζαμαρίες που έπεφταν να μεθάει την καρδιά μας, κάναμε την πιο ωραία βόλτα στους δρόμους σου που έχουμε κάνει ποτέ»

(απόσπασμα από ένα «γράμμα από τότε» του Salop, με τίτλο "never felt this much alive", το απόσπασμα αναφέρεται στην απογευματινή πορεία της Δευτέρας 8 Δεκέμβρη 2008 στην Αθήνα)

Σάββατο βράδυ, 6 Δεκέμβρη, και μια σφαίρα σταματάει τον σφυγμό ενός εφήβου. Ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος πέφτει νεκρός στην περιοχή των Εξαρχείων, πυροβολημένος εν ψυχρώ από τους ένστολους φονιάδες Κορκονέα και Σαραλιώτη. Αλλο ένα «μεμονωμένο περιστατικό» που ήρθε να προστεθεί στη δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά τον Νοέμβρη του 1985 από τον μπάτσο Μελίστα, στις δολοφονίες του 23χρονου Ηρακλή Μαραγκάκη από ειδικό φρουρό στο Ηράκλειο Κρήτης τον Δεκέμβρη του 2003 και της 43χρονης Μαρίας Κουλούρη στην αγωνιζόμενη Λευκίμμη της Κέρκυρας τον Μάιο του 2008, στις μεταπολιτευτικές δολοφονίες αγωνιστών από το δημοκρατικό καθεστώς: Τσιρώνης, Κασίμης, Κουμής, Κανελλοπούλου, Πρέκας, Τεμπονέρας, Μαρίνος. Και πιο πρόσφατα, τον Μάρτη του 2010, του Λάμπρου Φούντα.

Αλλο ένα «μεμονωμένο περιστατικό» στην ατέλειωτη λίστα της γενικότερης δολοφονικής πολιτικής του κράτους και του κεφαλαίου. Με δεκάδες νεκρούς εργάτες ετησίως στα κατ' ευφημισμό «εργατικά ατυχήματα» (όπως η μαζική εξόντωση εργατών στο Πέραμα τον Ιούλιο 2008). Με σωρεία «τυχαίων θανάτων» κρατουμένων στα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών. Με εκατοντάδες νεκρούς μετανάστες κάθε χρόνο από «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» συνοριοφυλάκων, από νάρκες στον Εβρο, από βυθίσεις πλοιαρίων στο Αιγαίο ή από αστυνομικές καταδιώξεις και ξυλοδαρμούς. Οπως οι θάνατοι 3 μεταναστών μέσα σε 3 μήνες τον χειμώνα

2008-2009, έξω από την Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών και χώρο κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» της Πέτρου Ράλλη, ενώ περίμεναν στην «ουρά» μαζί με χιλιάδες άλλους, όπως κάθε βδομάδα από το βράδυ της Παρασκευής μέχρι το πρωί του Σαββάτου, για να πάρουν μόνο λιγοστοί ένα «μαγικό» χαρτάκι με ημερομηνία-ραντεβού για να καταθέσουν αίτηση ασύλου και να τους χορηγηθεί «ροζ κάρτα» προσωρινής παραμονής.

Σάββατο βράδυ, 6 Δεκέμβρη, και μια σφαίρα σταματάει το σφυγμό της κανονικότητας στην πόλη. Σε πολλές πόλεις. Απ' άκρη σ' άκρη στον ελλαδικό χώρο. Λίγη ώρα μετά την γνωστοποίηση της δολοφονίας του Αλέξη, σε Θεσσαλονίκη, Ξάνθη, Αλεξανδρούπολη, Κομοτηνή, Γιάννενα, Αγρίνιο, Πάτρα, Σπάρτη, Βόλο, Χανιά, Ηράκλειο, Μυτιλήνη πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις και πορείες και εκδηλώνονται επιθέσεις και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Στην Αθήνα, λίγη ώρα μετά τη δολοφονία του Αλέξη, πραγματοποιείται πορεία στα Εξάρχεια που καταλήγει σε συμπλοκές με διμοιρίες των ΜΑΤ. Παράλληλα, καταλαμβάνονται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική (θα διαρκέσουν για 18 ημέρες) με τις οδομαχίες να διαρκούν μέχρι το πρωί. Πολυτελή καταστήματα και παραρτήματα πολυεθνικών



εμπορικών εταιρειών γίνονται παρανάλωμα του πυρός στην οδό Ερμού, τον ακριβότερο εμπορικό δρόμο μάλλον της επικράτειας. Ενώ επιθέσεις εκδηλώνονται και περιφερειακά σε διάφορες περιοχές της Αττικής, κατά κύριο λόγο σε τράπεζες... **ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΥΛΑΕΙ, ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΖΗΤΑΕΙ / ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ.**

Την επόμενη μέρα, Κυριακή 7/12, το ποτάμι της οργής διευρύνεται: Κοζάνη, Σέρρες, Λάρισα, Λαμία, Κόρινθος, Κέρκυρα, Ζάκυνθος. Στην Αθήνα, χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται προς τη

ΓΑΔΑ επιτιθέμενοι στις διμοιρίες των ΜΑΤ, τράπεζες και πολυκαταστήματα και ακολουθούν πρωτοφανούς έντασης συγκρούσεις στους δρόμους μέχρι αργά το βράδυ. Στο ύψος των δικαστηρίων της Λουκάρεως, άνδρες των ΜΑΤ φωτογραφίζονται να σημαδεύουν με όπλο τούς διαδηλωτές που τους επιτίθενται. Συγκρούσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται επίσης σε όλες τις παραπάνω πόλεις ενώ στη Θεσσαλονίκη καταλαμβάνεται η Σχολή Θεάτρου.

Από τη Δευτέρα 8/12 το πρωί και μετά η εξέγερση γενικεύεται. Οι μαθητές βγαίνουν στο προσκήνιο με πορείες, αποκλεισμούς δρόμων, καταλήψεις σχολείων, επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα και στις δυνάμεις καταστολής. Μέσα σε λίγες μέρες, τουλάχιστον 20 αστυνομικά τμήματα δέχονται επίθεση από τοπικές πορείες μαθητών, τουλάχιστον 700 σχολεία καταλαμβάνονται ενώ ο πετροπόλεμος με τα ΜΑΤ γίνεται καθημερινή πρακτική των μαθητών στις πορείες που διοργανώνονται. Μετανάστες 2ης γενιάς (κυρίως μαθητές) και φιγούρες προσφύγων, που έχουν βιώσει όλη τη βαρβαρότητα των αντιμεταναστευτικών πολιτικών, βγαίνουν επίσης στους δρόμους μεγεθύνοντας το κύμα κοινωνικής οργής.
Το απόγευμα της Δευτέρας 8 Δεκέμβρη πραγματοποιούνται μεγάλου μεγέθους διαδηλώσεις σε όλη την επικράτεια, στις οποίες συμμετέχουν δυο «γενιές», στην ουσία σχεδόν δύο διαφορετικοί κόσμοι: η «γενιά» των μαθητών και η «γενιά» των γονιών τους. Αυτή η συνάντηση δε θα συνεχιστεί τις επόμενες μέρες, αφήνοντας από τη μία ένα κοινωνικό υπόστρωμα-ασπίδα παθητικής υποστήριξης της εξέγερσης από πολύ περισσότερους/ες από αυτούς/ες που ενεργά συμμετέχουν και διαμορφώνοντας από την άλλη το κοινωνικό όριο εξάπλωσης της εξεγερτικής δυναμικής. Το γεγονός ότι η εξέγερση δεν κατόρθωσε να φτάσει στο σημείο να αμφισβητήσει την παραγωγική διαδικασία, τις κρατικές υποδομές, τον θεσμικό τρόπο οργάνωσης της καθημερινής ζωής και της λήψης των αποφάσεων, οφείλεται εν πολλοίς στην παθητική αποδοχή -και όχι στην ενεργό εμπλοκή- της «γενιάς» των μεγαλυτέρων (πλην λιγοστών εξαιρέσεων). Αυτοί που κυρίως συμμετείχαν ήταν νεολαίοι. Μαθητές, φοιτητές, «νέου τύπου» εργαζόμενοι, καταδικασμένοι στην επισφάλεια, την υποαπασχόληση, την ανεργία, τις κακοπληρωμένες δουλειές μόνιμης προσωρινότητας. Οχι μόνο ντόπιοι αλλά και μετανάστες, πολλοί δεύτερης γενιάς, με καθοριστικό το βίωμα του θεσμικού και κοινωνικού ρατσισμού και της αστυνομικής βίας από τα γεννοφάσκια τους, στη χώρα που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν.

Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας...

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάχαϊ, τον Τόνυ Ονουχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.
Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικα στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.
Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σα να είναι λαχείο. Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχτήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χωράγανε σε σχήματα, δεν έφερναν ψήφους, δεν πουλούσαν στα δελτία των 8.
Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Εβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέτρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών.

Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες
είναι όλων μας.
Στέκι Αλβανών Μεταναστών (15/12/2008)


ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΟΣΤΑΖΟΥΝ:
επιστροφή στην ομαλότητα!
ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!
καταλήψεις / πορείες / συγκρούσεις /
συντροφικότητα
γονείς, υποκλιθείτε
στο μεγαλείο των παιδιών σας...
όσο βρέχει καταπίεση,
εκμετάλλευση και καταστολή,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ
κατάληψη ΑΣΟΕΕ
katalipsiasoee.blogspot.com
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΣΤΙΣ 20:00

Κατά τη διάρκεια αυτών των καλεσμένων ή αυθόρμητων διαδηλώσεων, πραγματοποιούνται σε όλες τις πόλεις εκτεταμένες επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, τράπεζες, πολυκαταστήματα και αλυσίδες πολυεθνικών εταιρειών (οι περίφημοι μεροκαματιάρηδες). Το χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πλατεία Συντάγματος, αλαζονικό σύμβολο μιας νεκρής γιορτής, παραδίδεται στις φλόγες της γιορτής των ζωντανών: **ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΝΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΛΟΓΩ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.**

Την Τρίτη 9/12, με εντολή του υπουργείου παιδείας, τα σχολεία παραμένουν κλειστά σε μια προσπάθεια να αποτραπούν οι συγκεντρώσεις μαθητών, που εξελίσσονται σε πορείες προς τα τοπικά αστυνομικά τμήματα. Τα σχολεία θα παραμείνουν κλειστά μέχρι την Παρασκευή 12/12. Την ίδια μέρα, στην κηδεία του Αλέξη, άνδρες της ομάδας ΖΗΤΑ που βρίσκονταν περιμετρικά του νεκροταφείου εκδιώκονται από συγκεντρωμένους και τραβούν όπλο πυροβολώντας στον αέρα, ανεβάζοντας ακόμα περισσότερο την αντιμπατσική οργή του κόσμου. Η ηγεσία της ΓΣΕΕ ανακοινώνει ματαίωση της απεργιακής διαδήλωσης της Τετάρτης 10/12 (η απεργία είχε προκηρυχτεί πριν το ξέσπασμα της εξέγερσης) και την μετατρέπει σε απλή συγκέντρωση στο Σύνταγμα για να «αποφευχθούν ανεξέλεγκτες ταραχές». Ο πρωθυπουργός συναντιέται έκτακτα με τον πρόεδρο της δημοκρατίας και όλους τους πολιτικούς αρχηγούς των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Τους γνωστοποιεί την πρόθεση του αν η κατάσταση ξεφύγει ακόμα περισσότερο από κάθε έλεγχο να κηρύξει τη χώρα σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» με τη συνδρομή του στρατού, με απαγόρευση συγκεντρώσεων, πορειών και της κυκλοφορίας τις βραδινές ώρες. Θέτει, επίσης, υπόψη τους την παραίτησή του -αν την κρίνουν απαραίτητη- και την άμεση προκήρυξη εκλογών. Αποφασίζεται από κοινού να μην το πράξει, να επαναφέρει την «ομαλότητα» και να προκηρύξει το επόμενο διάστημα εκλογές (όπως κι έγινε λίγους μήνες μετά) για να μην φανεί ότι «οι αναρχικοί έριξαν την κυβέρνηση».

Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης του μπάτσου δολοφόνου, την Τετάρτη 10/12, το φυλάκιο των δικαστηρίων της Ευελπίδων δέχεται επίθεση. Στο μετρό οι άνθρωποι αρχίζουν να τρώνε, να πίνουν και να καπνίζουν, αδιαφορώντας για τις απαγορεύσεις και διευρύνοντας έτσι τα μέτωπα κοινωνικής ανυπακοής, ενώ αναλαμβάνονται πρωτοβουλίες αχρήστευσης των ακυρωτικών μηχανημάτων σε πολλούς σταθμούς ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ με πρόταγμα: **ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ.**

"Στο μετρό δεν βρίσκουμε πια ίχνος δυσφορίας που καθημερινά παρεμπόδιζε τις κινήσεις των επιβατών. Οι άγνωστοι συνομιλούν, δεν προσπερνιούνται. Συμμορίες σε μυστικά συμβούλια σε κάθε γωνιά. Ευρεία μαζέματα στις λεωφόρους συζητάνε έντονα. Οι επιθέσεις συνεχίζονται από τη μια πόλη στην άλλη, από τη μια μέρα στην άλλη... Το ράδιο κρατά ενήμερους τους εξεγερμένους για την υποχώρηση των κυβερνητικών δυνάμεων... Αδύνατον να ειπωθεί αν πέρασε ένας μήνας ή πολλά χρόνια από τότε που ξεκίνησαν τα «γεγονότα». Ο πρωθυπουργός μοιάζει πολύ μόνος με τις επικλήσεις του για ηρεμία."

(από το γαλλικό βιβλίο «Η επερχόμενη εξέγερση»
της «Αόρατης Επιτροπής»)

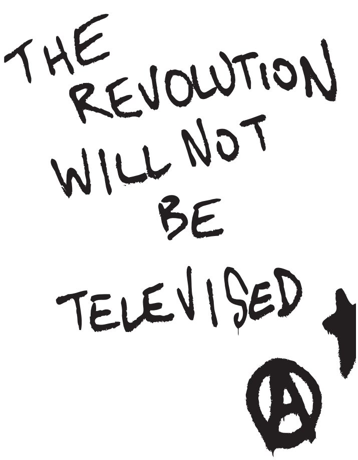
Σούπερ μάρκετ απαλλοτριώνονται είτε για τη διανομή των αγαθών είτε για τη διατροφική στήριξη των καταληψιών. Ραδιοφωνικοί σταθμοί καταλαμβάνονται για να αρθρωθεί ο λόγος των εξεγερμένων ενώ μέσα στα κατειλημμένα πανεπιστήμια στήνονται blogs, ανακοινώσεις, κείμενα, έντυπα, αφίσες και αυτοδιαχειριζόμενοι ραδιοφωνικοί πομποί για την αντιπληροφόρηση. Παρεμβάσεις γίνονται και σε εργασιακούς χώρους, όπως στα τηλεφωνικά κέντρα του ΟΤΕ. Μετά τις χυδαίες και προκλητικές δηλώσεις του Κούγια, συνηγόρου υπεράσπισης του μπάτσου δολοφόνου, περί «παρεξήγησης» και ευθύνης του νεαρού Αλέξη και της οικογένειας του για το συμβάν, σπάζεται εσωτερικά το γραφείο που διατηρεί στην οδό Σταδίου κατά τη διάρκεια διαδήλωσης.



κατάληψη ΑΣΟΕΕ

katalipsiasoee.blogspot.gr

Στον Αγ. Δημήτριο καταλαμβάνεται το δημαρχείο, στο Χαλάνδρι το πρώην δημαρχείο νυν ΚΕΠ, στη Νέα Φιλαδέλφεια, τη Νέα Σμύρνη και τα Πετράλωνα καταλαμβάνονται Πνευματικά Κέντρα, στο Περιστέρι παράρτημα του δημαρχείου, παντού ανοιχτές συνελεύσεις, παντού δεκάδες ή εκατοντάδες άνθρωποι. Το παράρτημα περιβάλλοντος και διαχείρισης απορριμμάτων του ΥΠΕΧΩΔΕ στην Πατησίων παραδίδεται στις φλόγες για αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Λευκίμμης ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ δίπλα στο χωριό τους και στην αστυνομική κατοχή του τόπου τους. Τα στούντιο της ΝΕΤ καταλαμβάνονται έστω για ένα λεπτό και με υπόκρουση πρωθυπουργικό διάγγελμα ξεπροβάλλει πανό: **ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΝΑ ΚΟΙΤΑΤΕ, ΒΓΕΙΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.**



Το κτίριο των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ (που προσφέρουν τις καλύτερες εκδουλεύσεις στα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά) καταλαμβάνεται από τη **Γ**ενική **Σ**υνέλευση **Ε**ξεγερμένων **Ε**ργατών, «φιλοξενώντας» για πρώτη φορά εκείνους στους οποίους πραγματικά ανήκει. Η έδρα των ΥΜΕΤ στην Καισαριανή και η σχολή εκπαίδευσης αστυνομικών στη Νέα Φιλαδέλφεια δέχονται εμπρηστικές επιθέσεις. Μια κλούβα των ΜΑΤ πυρπολείται. Το κτίριο του ΤΕΙΡΕΣΙΑ (διατραπεζικό σύστημα φακελώματος και ελέγχου των δανειοληπτών), στην οδό Μασσαλίας, τυλίγεται στις φλόγες. Το κεντρικό κτίριο του ΗΣΑΠ, στην οδό Αθηνάς, καταλαμβάνεται μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι κατά της μαχόμενης εργάτριας στην καθαριότητα των σταθμών του, Κωνσταντίνας Κούνεβα, από μπράβους της ΟΙΚΟΜΕΤ (εργολαβική εταιρεία καθαρισμού του ΗΣΑΠ και υπενοικίασης εργαζομένων). Από εκεί κι έπειτα, μια σειρά κινήσεων αλληλεγγύης εκδηλώνονται σε πανελλαδική κλίμακα: κεντρικές διαδηλώσεις, τοπικές δράσεις, καταλήψεις επιθεωρήσεων εργασίας και εργατικών κέντρων, επιθέσεις σε γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ και αντίστοιχων εργολαβικών εταιρειών.
Η αλλαγή του χρόνου βρίσκει εκατοντάδες ανθρώπους συγκεντρωμένους έξω από μια σειρά φυλακές της επικράτειας να εκδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης: **ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.**

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ;

ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑ του ΗΣΑΠ: σε κτίρια, σταθμούς, συρμούς, ως υπενοικιαζόμενη εργάτρια
ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ της ΟΙΚΟΜΕΤ: εργολαβική εταιρεία καθαρισμού του ΗΣΑΠ και ενοικίασης εργαζομένων
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΡΙΑ: Γραμματέας της Πανατтικής Ένωσης Καθαριστών-τριών, ένα διαρκές αγκάθι για τα αφεντικά της με την διεκδικητική και ανυποχώρητη στάση της
ΝΟΣΗΛΕΥΟΜΕΝΗ στην ΕΝΤΑΤΙΚΗ του ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ: σε κρίσιμη κατάσταση μετά τη δολοφονική επίθεση με βιτριόλι που δέχτηκε από μπράβους των αφεντικών της

είναι μια γυναίκα, μετανάστρια & εργάτρια που αντιστέκεται



γι' αυτό μπήκε στο στόχαστρο της ΕΞΟΥΣΙΑΣ,
γι' αυτό το απόγευμα της 23 Δεκέμβρη 2008
τη γονάτισαν, της άνοιξαν με βία το στόμα,
τη στούμπωσαν και την έλουσαν με βιτριόλι,
της έκλεψαν τη φωνή, τα μάτια και το
πρόσωπο και βάφτισαν τη βαρβαρότητα
«ατυχές περιστατικό» μέσα στα σκοτάδια
κάποιων μονόστηλων.

Πορεία

**αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα
ενάντια στη σεξιστική, ρατσιστική
και ταξική τρομοκρατία**

Σάββατο, 31 Γενάρη 2009, 12.00
Ηλεκτρικός Σταθμός (ΗΣΑΠ) Πειραιά

αναρχικοί-ες από τις δυτικές γειτονιές της αθήνας & του πειραιά



ανοιχτή συνέλευση εξεγερμένων
για την αλληλεγγύη
στους διωκόμενους της εξέγερσης

πανό έξω από τη λυρική



Η νέα χρονιά βρίσκει κατειλημμένο τον πρώην κινηματογράφο Ιριδα στην οδό Ακαδημίας ενώ πολυήμερη κατάληψη πραγματοποιείται και στα γραφεία της Ενωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθήνας ενάντια στον ιδεολογικό πόλεμο των ΜΜΕ κατά των εξεγερμένων και τις αδιανόητες συνθήκες εργασίας που επιβάλλονται στο πλήθος των νέων εργαζόμενων στον συγκεκριμένο κλάδο. Μέχρι και η Λυρική Σκηνή καταλαμβάνεται για μέρες, με συνελεύσεις εκατοντάδων ανθρώπων να αναζητούν νέες προσεγγίσεις (θεωρητικά και έμπρακτα) γύρω από το ζήτημα της «τέχνης», της ανθρώπινης δημιουργίας και τον ρόλο του «καλλιτέχνη», με την οδό Ακαδημίας να μετατρέπεται σε μια Λυρική Σκηνή δρόμου από τα «εξεγερμένα μπαλέτα».

ΚΑΙΓΕΤΑΙ Ο ΟΙΚΟΣ ΑΝΟΧΗΣ;

Τον Δεκέβρη του 2008, στην Αθήνα και στις υπόλοιπες πόλεις της ελλάδας και του κόσμου κατέστη απτή απόδειξη ότι ο Τόμας Παίην, ο Χέγκελ, ο Γκυ Ντεμπόρ και ορισμένοι ακόμα ευπόληπτοι άνθρωποι είχαν δίκιο.
Οτι ορισμένοι ακόμα ευπόληπτοι άνθρωποι, οι οποίοι ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2006 να συχνάζουν σ' ένα πεζούλι στη συνδρομή Μεσσολογγίου και Τζαβέλλα, και νυν Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, απεργαζόμενοι το Σχέδιο Επικράτησης της Ζωής, είχαν επίσης δίκιο.
Και ότι, επιτέλους, αυτά που λέγανε, και επειδή ακριβώς τα εννοούσαν, είχε ως αποτέλεσμα, στην υλική πραγματικότητα, οι άνθρωποι να αρχίσουν να συνειδητοποιούν ότι οι λέξεις έχουν νόημα και ότι οι λέξεις και τα πράγματα έχουν σχέση.
Οτι έχει ξεκινήσει η κατάρρευση της κοινωνίας του θεάματος και η παρακμή και η πτώση της φερόμενης ως θεαματικής-εμπορευματικής οικονομίας, των συναφών δεινών τους περιλαμβανομένων.
Οτι τα ανωτέρω αποτελούν κοινό τόπο.
Κατά συνέπεια, ο βιτριολισμός της Κωνσταντίνας Κούνεβα αποτελεί θεμιτό Λόγο κοινωνικής εξέγερσης σε διεθνές επίπεδο.

MARINUS VAN DER LUBBE

αφίσα που κυκλοφόρησε στην απελευθερωμένη λυρική σκηνή

το blog της κατάληψης το 2009
apeleftheromenilyriki.blogspot.gr



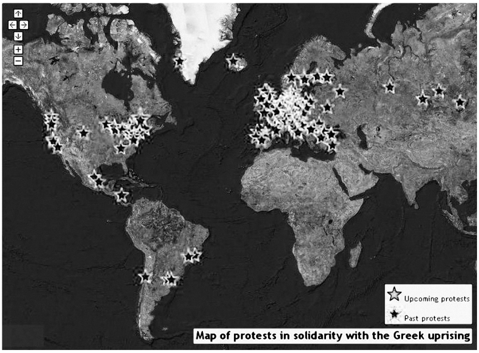
Στις 23 Γενάρη 2009 καταλαμβάνεται για δυο μέρες και το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, με αφορμή τις 3 πρόσφατες -τότε- δολοφονίες μεταναστών έξω από το κολαστήριο του μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη. Ενας οργανισμός της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες που με γραφειοκρατικές και νομικίστικες «ασπιρίνες» και ψευδαισθήσεις συμβάλλει στην κατασταλτική, δολοφονική, εκμεταλλευτική, κρατική και διακρατική αντι-μεταναστευτική πολιτική ως ο ανθρωπιστικός αντικατοπτρισμός της.

katalipsiesp.blogspot.gr

«Ο ξεριζωμένος δεν θεωρεί τίποτα μόνιμο. Όμως γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, βλέπει παντού έναν δρόμο. Εκεί που οι άλλοι συναντούν τείχη ή βουνά, ακόμη κι εκεί, αυτός βλέπει έναν δρόμο. Επειδή, όμως, βλέπει έναν δρόμο παντού, είναι αναγκασμένος πάντα να αφανίζει τα πράγματα στο πέρασμά του... Επειδή βλέπει δρόμους παντού, τοποθετείται πάντα στα σταυροδρόμια. Καμία στιγμή δεν μπορεί να ξέρει τι μπορεί να φέρει η επόμενη. Ό,τι υπάρχει το κατεδαφίζει, όχι χάριν της κατεδάφισης, αλλά για το δρόμο που περνάει μέσα απ' αυτό»

The destructive character", Peter Demetz, 1978

Παράλληλα, τις μέρες των Δεκεμβριανών, στις περισσότερες χώρες της ΕΕ και σε πολλές χώρες εκτός ΕΕ ξεδιπλώνεται ένα κύμα διεθνούς αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Ελλάδας με συγκεντρώσεις, πορείες, καταλήψεις και συμβολικές επιθέσεις σε ελληνικά προξενεία αλλά και επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους: από το Παρίσι μέχρι την Ισταναμπούλ, από τη Μαδρίτη μέχρι το Σικάγο, από το Βερολίνο μέχρι το Μέξικο Σίτυ, από τη Μόσχα μέχρι τη Μελβούρνη, από το Λονδίνο μέχρι το Μπουένος Αϊρες (σε αρκετές από αυτές τις κινητοποιήσεις υπήρξαν

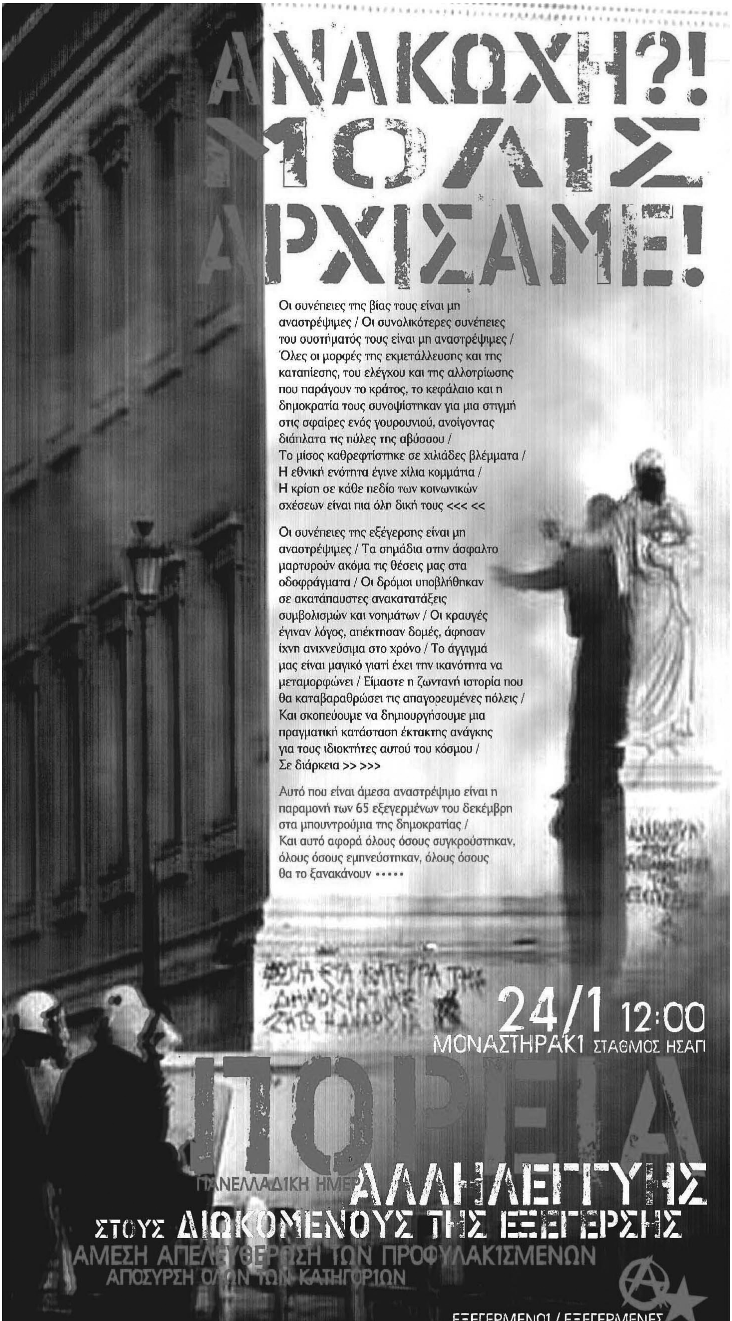


Map of protests in solidarity with the Greek uprising

συλληφθέντες και προφυλακισμένοι). Ο subcomandante Μάρκος από τα επαναστατημένα ζαπατιστικά χωριά της ζούγκλας Λα Καντόνα στο νότιο Μεξικό στέλνει χαιρετισμό αλληλεγγύης στους εξεγερμένους στην Ελλάδα.

Ο θάνατος του Αλέξη Γρηγορόπουλου ήρθε να διασταυρωθεί με τους μικρούς καθημερινούς θανάτους της πειθαρχίας, των προστακτικών της εξουσίας, της πλήξης, των ολοένα δυσκολότερων όρων επιβίωσης, της ολοένα εντεινόμενης επιτήρησης και καταστολής. Τους μικρούς καθημερινούς θανάτους που συντελούνται στα σχολικά κελιά, στα εργασιακά κάτεργα, στις ουρές των ΟΑΕΔ, στο κοινωνικό περιθώριο, στην αναζήτηση σκουπιδιών στους κάδους απορριμμάτων, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, στα κολαστήρια των φυλακών, μπροστά σε μια οθόνη τηλεόρασης ή υπολογιστή ή με μια χούφτα αντικαταθλιπτικά στο χέρι. Μια εξεγερτική ευαισθησία που μαζί με τη συσσωρευμένη ασφυξία προκάλεσαν αυτή την πρωτόγνωρη έκρηξη, οδηγώντας το εγχώριο πολιτικό σύστημα σε αποσταθεροποίηση και τα κράτη της ΕΕ σε επιφυλακή για την αποφυγή μετάδοσης της ανταρσίας και σε άλλες χώρες.
Το δημοκρατικό καθεστώς κλυδωνιζόμενο, σε οικονομική κρίση, με ολοένα βαθύτερες κοινωνικές ανισότητες και αποκλεισμούς και απονομιμοποιημένο κοινωνικά ήδη από τότε εξαιτίας των μικρών και μεγάλων «σκανδάλων» της περιόδου, στην προσπάθειά του να ανασυνταχθεί απαίτησε από την πρώτη κιόλας στιγμή τη συστράτευση όλων των διαθέσιμων θεσμικών δυνάμεων και παρακρατικών εφεδρειών.

Τα **ΜΜΕ** σε εντεταλμένη υπηρεσία ανέλαβαν τον γνώριμο ρόλο τους. Αυτόν του προασπιστή της «περιουσίας του κοσμάκη» και του αιτήματος για «ασφάλεια». Αυτόν του οργανωμένου ψεύδους, της πρόκλησης φοβικών συνδρόμων, του διαχωρισμού των διαδηλωτών σε (κακούς) βίαιους και (καλούς) ειρηνικούς, της απαξίωξης και συκοφάντησης των εξεγερμένων με ιδιαίτερη προσήλωση στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές (σε μια προσπάθεια


ΑΝΑΚΩΧΗ?!
ΜΟΛΙΣ
ΑΡΧΙΣΑΜΕ!
Οι συνέπειες της βίας τους είναι μη αναστρέψιμες / Οι συνολικότερες συνέπειες του συστήματός τους είναι μη αναστρέψιμες / Όλες οι μορφές της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, του ελέγχου και της αλλοτρίωσης που παράγουν το κράτος, το κεφάλαιο και η δημοκρατία τους συνοψίστηκαν για μια στιγμή στις σφαίρες ενός γουρουνιού, ανοίγοντας διάπλατα τις πύλες της αβύσσου / Το μίσος καθρεφτίστηκε σε χιλιάδες βλέμματα / Η εθνική ενότητα έγινε χίλια κομμάτια / Η κρίση σε κάθε πεδίο των κοινωνικών σχέσεων είναι πια όλη δική τους <<< <<
Οι συνέπειες της εξέγερσης είναι μη αναστρέψιμες / Τα σημάδια στην άσφαλτο μαρτυρούν ακόμα τις θέσεις μας στα οδοφράγματα / Οι δρόμοι υποβλήθηκαν σε ακατάπαυστες ανακατατάξεις συμβολισμών και νοημάτων / Οι κραυγές έγιναν λόγος, απέκτησαν δομές, άφησαν ίχνη ανιχνεύσιμα στο χρόνο / Το άγγιγμά μας είναι μαγικό γιατί έχει την ικανότητα να μεταμορφώνει / Είμαστε η ζωντανή ιστορία που θα καταβαραθρώσει τις απαγορευμένες πόλεις / Και σκοπεύουμε να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης για τους ιδιοκτήτες αυτού του κόσμου / Σε διάρκεια >> >>>
Αυτό που είναι άμεσα αναστρέψιμο είναι η παραμονή των 65 εξεγερμένων του δεκέμβρη στα μπουντρούμια της δημοκρατίας / Και αυτό αφορά όλους όσους συγκρούστηκαν, όλους όσους εμπνεύστηκαν, όλους όσους θα το ξανακάνουν •••••
24/1 12:00
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚ1 ΣΤΑΘΜΟΣ ΗΣΑΠ
ΠΟΡΕΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ
ΕΞΕΓΕΡΜΕΝ01 / ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΕΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

αποπολιτικοποίησής τους και εμφάνισής τους ως «αντικοινωνικών στοιχείων») και στους μετανάστες (κατηγορώντας για πλιατσικολόγους όσους συνελήφθησαν να απαλλοτριώνουν προϊόντα από σπασμένα πολυκαταστήματα -των οποίων παρεμπιπτόντως είναι ασφαλισμένα τόσο τα κτίρια όσο και τα εμπορεύματα- όταν η κλοπή και η λεηλασία είναι καθημερινή πρακτική των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών, στις μέρες που διανύουμε ακόμα πιο επιθετικά, με πρόσχημα την κρίση).

Το **κυβερνητικό επιτελείο της ΝΔ** (από απλούς βουλευτές, υπουργούς μέχρι και τον πρωθυπουργό) τις πρώτες μέρες επιδόθηκε σε θεατρικές παραστάσεις ευαισθησίας μπροστά στις κάμερες, με ταυτόχρονες εκκλήσεις για ψυχραιμία και για επιστροφή στην κοινωνική γαλήνη, για να επιδοθεί τις επόμενες μέρες σε όργιο καταστολής θυμίζοντας την παλιά καλή δεξιά: ξυλοδαρμοί και τραυματισμοί διαδηλωτών, χιλιάδες προσαγωγές, εκατοντάδες συλλήψεις, δεκάδες προφυλακίσεις. Ανάμεσα στους κατηγορούμενους με κακουργήματα με χρήση του τρομονόμου, υπήρξαν και πολλοί ανήλικοι, με χαρακτηριστικότερη περίπτωση αυτή πολλών μαθητών από την Λάρισα.

Η **αξιωματική αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ)** αφού έχυσε το δάκρυ της για τον «αδικοχαμένο Αλέξη» τόνισε με όλους τους τρόπους ότι με δική της διακυβέρνηση οι ταραξίες θα πατάσσονταν αποτελεσματικότερα. Εξάλλου, πρόκειται για τους πρωταθλητές στην καταστολή. Ενδεικτικά αναφέρουμε την εισβολή στο κατειλημμένο Χημείο το 1985, τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά επίσης το 1985, τις «επιχειρήσεις αρετή» τη δεκαετία του ΄80 στα Εξάρχεια, την εισβολή στο κατειλημμένο Πολυτεχνείο το 1995, την ψήφιση του τρομονόμου στην Ελλάδα το 2001 και τη διεύρυνση των διατάξεων του τα επόμενα χρόνια, τις δεκάδες διώξεις, τα ειδικά κελιά κάτησης και τις δίκες-έκτακτα στρατοδικεία όσων κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις.

Το **«τιμημένο κόμμα της εργατιάς» (ΚΚΕ)** -πάντα πρωτοπόροαναγορεύτηκε και πάλι πρωτοπόρο στη συνωμοσιολογία και στις δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Ως άλλος Λιακόπουλος ανακάλυψε ντόπιους ασφαλίτες και ξένα κέντρα αποσταθεροποίησης πίσω από τα γεγονότα και εργάστηκε απρόσκοπτα για να αναδειχθεί σε αριστερό δεκανίκι της καταστολής. Γι’ αυτό και δέχτηκε κατ’ επανάληψη τα συγχαρητήρια των απογόνων των Χιτών και Ταγματασφαλιτών του ΛΑΟΣ, για τη σύνεση, τη νομιμοφροσύνη

και τη λειτουργία του ως καθεστωτικού στυλοβάτη. Αν κάτι πιστοποιήθηκε ακόμα και στους πλέον αφελείς ή καλοπροαίρετους είναι πως το κόμμα των «εννέα δεκαετιών αγώνων και θυσίας» αποτελεί προμαχώνα κοινωνικού συντηρητισμού που απεχθάνεται και πολεμάει κάθε διασάλευση της Τάξης, κάθε αυθόρμητη κίνηση των κοινωνικών και ταξικών στρωμάτων που υποτίθεται πως «υπερασπίζεται», καθετί που ξεφεύγει από τη «φωτισμένη» καθοδήγηση και κηδεμονία του. Εξάλλου, για το “κόμμα του λαού” (που στις 20 Οκτώβρη 2011, δεύτερη μέρα 48ωρης γενικής απεργίας, περιφρούρησε το κοινοβούλιο) δεν υπήρξε εξέγερση.

Οσο για την «άλλη» αριστερά, την **«αριστερά των κινημάτων»**, τόσο στην κοινοβουλευτική (ΣΥΡΙΖΑ) όσο και σε αρκετές εξωκοινοβουλευτικές εκδοχές της, ενώ έκλεισε το μάτι προς τους εξεγερμένους δείχνοντας «κατανόηση» στην κοινωνική οργή (προς άγρα εκλογικής πελατείας), δεν αμέλησε να επισημάνει κατ’ επανάληψη τα δικά της ειρηνικά χαρακτηριστικά και να καταδικάσει τις «ακρότητες» και τη «βία απ’ όπου κι αν προέρχεται», κάνοντας έτσι έναν χυδαίο συμψηφισμό της κρατικής βίας με την κοινωνική αντιβία (κάθε σχετικός συμψηφισμός ουσιαστικά σημαίνει καταδίκη των οδοφραγμάτων και υποστήριξη της κρατικής καταστολής). Δεν αμέλησε επίσης να αφορίσει την οργή των εξεγερμένων ως πολιτικά αφελή και να την υποβιβάσει σε μια παρόρμηση της ανήσυχης εφηβείας, αφού δεν ήθελε να υπακούσει ούτε στο δικό της πολιτικό σχέδιο: την ακύρωση της διάχυτης κοινωνικής ανταρσίας και τη μετατροπή της σε άνευρη διαμαρτυρία με μοναδικό στόχο την «πτώση της δεξιάς κυβέρνησης».

Το **ΛΑΟΣ**, αυτός ο μέγας προασπιστής της δημοκρατίας (και του Μεταξά και της χούντας ταυτόχρονα), όπως ήταν αναμενόμενο ωρυόταν. Στο δρόμο, ωστόσο, άφησε «πολιτικά ακάλυπτα» τα διάφορα φασιστοειδή, που με τη γνώριμη ιδιότητα των «αγανακτισμένων πολιτών» (πλέον και «μαγαζατόρων»), φανερά στην Πάτρα και στη Λάρισα και πιο «προσεκτικά» σε άλλες περιπτώσεις, συνέδραμαν στο «έργο» των αστυνομικών αρχών και πιθανά ευθύνονται για το θάνατο από ξυλοδαρμό ζευγαριού Αφρικανών μεταναστών στην Κόρινθο και τον τραυματισμό από πυροβολισμό μαθητή στο Περιστέρι σε πεζόδρομο όπου συχνάζουν νεολαίοι.

Στη «συμμαχία των προθύμων» για τη διάσωση του καθεστώτος και οι **συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες** των εργατοπατέρων με ακυρώσεις πορειών, απεργιών και καταγγελίες των γεγονότων.

Ποια κρίση, ποιος προϋπολογισμός, ποια ανεργία, ποιες συλλογικές μισθολογικές συμβάσεις… εδώ διακυβεύονταν οι καρέκλες κι οι παχυλοί μισθοί τους, έπρεπε να προστατευθούν οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι. Απλά για άλλη μια φορά επιβεβαίωσαν ότι ποτέ δεν ήταν ούτε θα είναι με την πλευρά των εκμεταλλευόμενων και της κοινωνικής-ταξικής εξέγερσης.

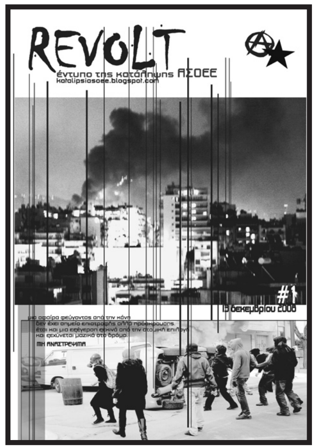


Εξέγερση. Τόσα χρόνια αγωνιζόμασταν γι’ αυτήν, τόσα χρόνια μιλούσαμε γι’ αυτήν, τόσα χρόνια την ονειρευόμασταν και τη ζήσαμε. Μετά τον Δεκέμβρη τίποτα δεν είναι ίδιο πια. Η ανταρσία υποβόσκει διάχυτη μέσα σε ένα κοινωνικό σώμα ρημαγμένο από τους εκβιασμούς, τις λεηλασίες και τις προστακτικές του κράτους και των αφεντικών. Η δημοκρατία τους παραπαίει. Μαστίζεται από την πιο βαθιά κρίση: κοινωνική, οικονομική, πολιτική. Το σύστημα δεν έχει πλέον τίποτα να υποσχεθεί. Ούτε εξασφάλιση, ούτε ευημερία, ούτε μεγάλα οράματα. Τα ψέματα τελείωσαν. Μόνο καταβαράθρωση, κοινωνική και υπαρξιακή. Μόνο φτώχια, υλική, συναισθηματική και διανοητική. Μόνο περισσότερη πειθαρχία, έλεγχο και καταστολή. Ο Βασιλιάς είναι γυμνός.

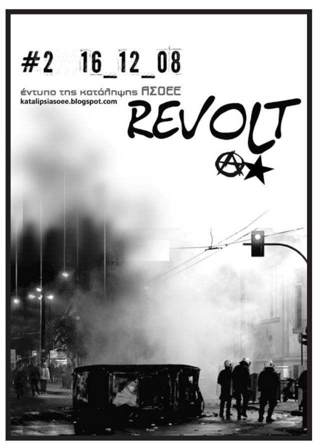
Κάτω οι ειδικοί, οι καθοδηγητές και οι ιεραρχίες. Εμείς χτίζουμε κάθε μέρα αυτόν τον άθλιο κόσμο τους. Εμείς θα τον γκρεμίσουμε και θα τον φτιάξουμε ξανά έτσι όπως τον θέλουμε. Χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς εθνικούς, φυλετικούς, σεξιστικούς διαχωρισμούς, χωρίς κράτη, σύνορα, αστυνομίες, δικαστήρια και φυλακές. Εμείς οι «από κάτω», οι αόρατοι, που τόσα χρόνια ζούσαμε στο κοινωνικό σκοτάδι και πλέον βγήκαμε στο προσκήνιο και γνωρίσαμε το πρόσωπο μας. Αποφασιστικότητα, συντροφικότητα, αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, ρήξη. Για μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλοβοήθειας, αξιοπρέπειας, κοινοκτημοσύνης.

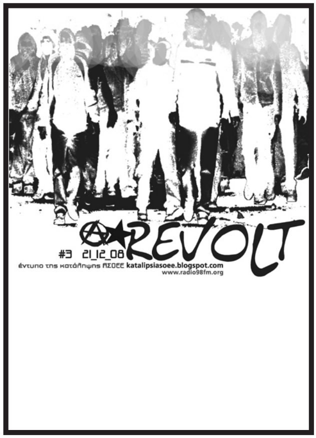
ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΑΣΟΕΕ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΑ ΚΕΝΤΡΑ ΑΓΩΝΑ (ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΓΣΕΕ) ΣΤΟΝ ΑΞΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΑΣΟΕΕ), επί της οδού Πατησίων, στο ύψος της Βικτώριας, καταλήφθηκε λίγη ώρα μετά τη γνωστοποίηση της δολοφονίας του Αλέξη, το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη, και για 18 μέρες (μέχρι τις 24 Δεκέμβρη) αποτέλεσε μια εξεγερμένη κομμούνα.



Εστία συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής. Σημείο καθημερινών συνελεύσεων, ενημερώσεων και ανταλλαγής απόψεων. Εδαφος ανάληψης συλλογικών δράσεων (συνελευσιακών ή πρωτοβουλιακών) και συνεννόησης για την κάθοδο στις πορείες. Πυλώνας άρθρωσης λόγου και αντιπληροφόρησης, που αναιρούσε στην πράξη το «βουβό» της εξέγερσης (έτσι όπως ήθελε να το παρουσιάζει η εξουσία) με κείμενα, αφίσες, μεταφράσεις, ραδιοφωνικές εκπομπές από τη συχνότητα του αυτοδιαχειριζόμενου πομπού 98fm, καταλήψεις ραδιοσταθμών, δημιουργία blog διαρκούς και πολύγλωσσης ενημέρωσης αλλά και αποδόμησης της κυρίαρχης προπαγάνδας (που έπαιξε καταλυτικό ρόλο όταν για μέρες οι κρατικές υπηρεσίες έθεσαν εκτός λειτουργίας το athens indymedia) και 3 τεύχη του περιοδικού "REVOLT" της κατάληψης που διανεμήθηκαν





σε χιλιάδες αντίτυπα. Πεδίο ενός επαναστατημένου χωροχρόνου, μιας καθημερινής ζωής έτσι όπως την ονειρευόμαστε: ομάδες περιφρούρησης του κτιρίου σε βάρδιες, ομάδες καθαριότητας, ομάδες μαγειρέματος, ομάδα στησίματος κειμένων-εντύπου-αφισών, ομάδα τυπογραφείου, ομάδα πρώτων βοηθειών, πρωτοβουλίες ανανέωσης των διατροφικών αποθεμάτων με απαλλοτριώσεις από κοντινά super market, διάσπαρτες συντροφιές τις βραδινές ώρες στις αίθουσες, τους διαδρόμους, το κυλικείο, την ταράτσα του κτιρίου, που να συζητούν για τα πεπραγμένα και τα μελλούμενα, ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ. Για πλήρη ενημέρωση των πεπραγμένων στην κατάληψη της ΑΣΟΕΕ επισκεφτείτε το ανενεργό πλέον -πλην όμως αρχειακόblog της κατάληψης: **katalipsiasoee.blogspot.gr**

Μαζί με τις καταλήψεις του Πολυτεχνείου και της ΓΣΕΕ, διαμορφώθηκε μια απελευθερωμένη ζώνη στο κέντρο της μητρόπολης που θα μπορούσε εύστοχα να χαρακτηριστεί ως η **Κομμούνα της Πατησίων** (σε παράφραση της Κομμούνας των Παρισίων του 1871).

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου (που ξεκίνησε πρώτη, αμέσως μετά τη γνωστοποίηση της δολοφονίας του Αλέξη και ολοκληρώθηκε επίσης στις 24/12), τις μέρες του Δεκέμβρη, αποτέλεσε το κατεξοχήν κατειλημμένο πανεπιστημιακό ίδρυμα που μετατρεπόταν κάθε απόγευμα σε θέατρο συγκρούσεων (πέραν των διαδηλώσεων) από εκατοντάδες νεολαίους και προλετάριους, ντόπιους και μετανάστες. Για τον λόγο αυτό, στοχοποιήθηκε εντονότερα από κάθε άλλη κατάληψη από τις κρατικές και πρυτανικές αρχές ενώ η καθημερινή παρουσία στον χώρο του Πολυτεχνείου εκατοντάδων μεταναστών (κυρίως νεολαίων) έδωσε έναν ξεκάθαρο πολυεθνικό χαρακτήρα στην εξέγερση κόντρα στις συστημικές προσεγγίσεις που θέλουν να την εμφανίζουν ως υπόθεση της ελληνικής νεολαίας. Σχετικά με τις ανακοινώσεις και τις πρωτοβουλίες που ανέλαβε η κατάληψη του Πολυτεχνείου επισκεφτείτε το blog της κατάληψης: **katalipsipolytexneiou.blogspot.gr**

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Η δολοφονία του συντρόφου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκωνέα δεν είναι ένα "μεμονωμένο περιστατικό", αλλά έκρηξη της κρατικής καταστολής. Η δολοφονική βία απέναντι σε εκείνους που αγωνίζονται είναι η κορύφωση της γενικευμένης επίθεσης του κράτους και των αφεντικών ενάντια στην κοινωνία. Στον κόσμο της φτώχειας, των κοινωνικών αποκλεισμών, της μισθωτής σκλαβιάς, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, του ελέγχου και της κατασταλτικής τρομοκρατίας, οι στρατιές των εξεγερμένων επιφυλάσσουν στάχτες και συντρίμμια...

...για να ανθίσει ο κόσμος της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης



ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΣΧΟΛΕΣ, ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΤΙΡΙΑ, ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ

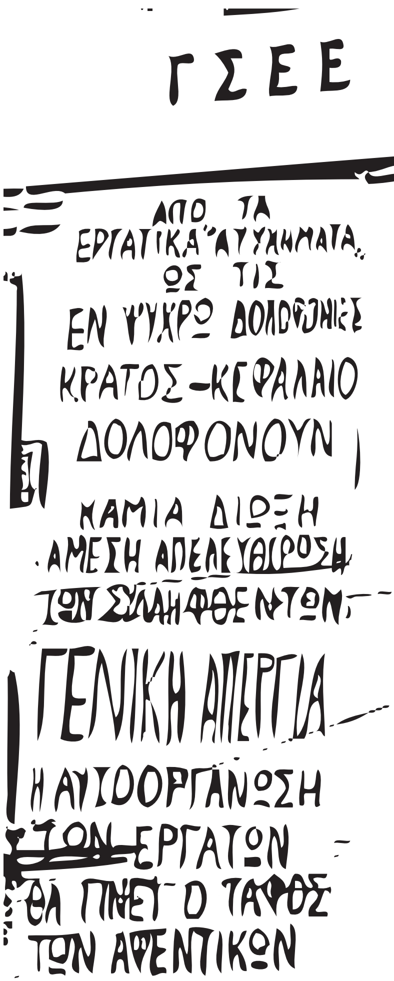
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

της Κουλούρη, του Τζουλιάνι, του Μαρίνου, του Τεμπονέρα, του Πρέκα, του Κασσίμη,
του Καλτεζά, του Τσιρώνη, του Τσουτσουβή, του Κουμή, της Κανελοπούλου... όλων μας

Κατάληψη Πολυτεχνείου
katalipsipolytexneiou.blogspot.com

κατάληψη Πολυτεχνείου
katalipsipolytexneiou.blogspot.gr



πανό έξω από τη ΓΣΕΕ

Η κατάληψη της ΓΣΕΕ ξεκίνησε στις 17 Δεκέμβρη (και διήρκησε μια βδομάδα) από εκατοντάδες απλούς εργαζόμενους, μέλη πρωτοβάθμιων σωματείων, εργατικών ομάδων και πρωτοβουλιών, που συγκρότησαν τη **Γ**ενική **Σ**υνέλευση **Ε**ξεγερμένων **Ε**ργατών, θέτοντας ως πλαίσιο την εργατική αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη στους συλληφθέντες της εξέγερσης, την προοπτική μιας γενικής απεργίας και τη δυνατότητα συντονισμού της εργατικής τάξης έξω από τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό του ξεπουλήματος και της ταξικής συνδιαλλαγής. Η κατάληψη της ΓΣΕΕ, πέρα από τις δράσεις και τον λόγο που ανέπτυξε, ακύρωσε στην πράξη την καθεστωτική προπαγάνδα που ήθελε την εξέγερση μια ξεκομμένη μαθητική υπόθεση και τους εργαζόμενους αμέτοχους και αδιάφορους. Ανάμεσα σε αυτούς που πέρασαν από την κατάληψη και τις συνελεύσεις της ήταν και η Κωνσταντίνα Κούνεβα μαζί και με άλλες καθαρίστριες, εργαζόμενες στις δουλεμπορικές εργολαβικές εταιρείες καθαρισμού δημοσίων κτιρίων, σταθμών μετρό, ΗΣΑΠ κλπ. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την κατάληψη της ΓΣΕΕ επισκεφτείτε το blog: **gseefreezone.blogspot.gr**

Επιθυμία και επιδίωξη όλα αυτά να τα ξαναζήσουμε σε μεγαλύτερη έκταση, βαθύτερη ποιότητα, καθολική διάρκεια, χωρίς χωροταξικούς περιορισμούς. Για να προχωρήσουμε ακόμα παραπέρα, μέχρι την ανατροπή. Για να περάσουμε το σημείο απ' όπου δεν υπάρχει επιστροφή.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 ήταν η μεγαλύτερη κοινωνική-ταξική εξέγερση από καταβολής του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Η γεωγραφική της διασπορά άγγιξε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, η αριθμητική συμμετοχή ήταν τεράστια, η σύνθεση των υποκειμένων εξαιρετικά πλατιά, η ποικιλομορφία δράσεων, επιθετικότητας, συλλογικοποίησης και «αντι-δομών» που εμφανίστηκαν ήταν πρωτόγνωρη. Κι αυτή η εξέγερση δεν άφησε πίσω της προσωπικότητες, νέες ηγετικές φυσιογνωμίες, νέες δυνατότητες εξουσιαστικής αφομοίωσης, διευθέτησης και διαχείρισης. Η φωνή και οι επιδιώξεις της δε χώρεσαν, δεν ενσωματώθηκαν και δεν καλουπώθηκαν σε αιτήματα.
Οι κοινωνικές ιδιότητες και πολιτικές ταυτότητες του παρελθόντος ρευστοποιήθηκαν μέσα στο καμίνι της εξέγερσης, δημιουργώντας το έδαφος για πολυεπίπεδες νέες κοινωνικές διασταυρώσεις και συμπράξεις, με μοναδική προϋπόθεση τον ακηδεμόνευτο, αδιαμεσολάβητο και ανεξούσιο χαρακτήρα των συνευρέσεων. Μια νέα «ταυτότητα» δημιουργήθηκε, αυτή του εξεγερμένου, που χαρακτηριζόταν από την εχθρότητα για την αστυνομία, κάθε μορφή εξουσίας και διαμεσολάβησης (θεσμικούς φορείς, κόμματα, εργατοπατέρες, ΜΜΕ). Από την άρνηση συνδιαλλαγής με οποιοδήποτε κομμάτι του καθεστωτικού στερεώματος, αριστερό, κεντρώο ή δεξιό. Από την αντικατάσταση της λογικής των αιτημάτων και των διεκδικήσεων με τον λόγο και την πράξη της δημιουργικής καταστροφής. Από την εγκαθίδρυση των αξιών της συντροφικότητας, της αμοιβαιότητας, της αλληλεγγύης, της χαριστικότητας, ως θεμελιωδών τρόπων συγκρότησης ενός νέου είδους κοινωνικότητας και σχέσεων. Μια «ταυτότητα» που δεν ήρθε να ταξινομήσει αλλά να ενοποιήσει, αμφισβητώντας τους επιβαλλόμενους ρόλους κοινωνικοποίησης και κανονικοποίησης που διαχωρίζουν και ιεραρχούν.
Σταματήσαμε να λέμε αν είμαστε μαθητές ή φοιτητές, εργαζόμενοι ή άνεργοι, ντόπιοι ή ξένοι, νέοι ή γέροι, σωματικά αρτιμελείς ή πλημμελείς, άντρες ή γυναίκες, gay, λεσβίες ή straight, αναρχικοί ή κομμουνιστές, βίαιοι ή μη-βίαιοι. Οχι επιτηδευμένα, όχι βάσει

συζήτησης και συμφωνίας αλλά αυθόρμητα, με μια πρωτόλεια νέου τύπου κοινωνική συνείδηση που χαρακτηριζόταν από δεκτικότητα, καταργούσε τις διακρίσεις και επέφερε ένα νέο είδος αλληλοκατανόησης και αυτοκατανόησης στις γραμμές των «από κάτω», το αποτύπωμα της οποίας εκτείνεται στις κοινωνικές διεργασίες μέχρι και σήμερα.

Κραυγή απόγνωσης ενός μαύρου μετανάστη

Εμένα, ενός μαύρου, η ελευθερία μου σταματάει στο κατώφλι της πόρτας του διαμερίσματός μου. Και κάνω έκκληση στην ελληνική νεολαία που την απασχολεί η ισότητα όλων και τα δικαιώματα των ανθρώπων.

Για τον λόγο αυτό, ενώνομαι με εσάς στον ευγενή αγώνα που διεξάγετε, γιατί ξέρουμε ότι δεν αγνοείτε πως η αστυνομία μας στριμώχνει σε όλες τις γωνιές των δρόμων, μπροστά από τις στάσεις των λεωφορείων, του μετρό, ακόμα και μπρος στα σπίτια μας.

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικέ λαέ, δεν σας το λέω σαν είδηση: Μπρος σε έναν αστυνομικό δεν έχω κανένα δικαίωμα παρά να υπακούω μέχρι του σημείου:

- να μου πάρει την κάρτα διαμονής
- να με κλωτσήσει επειδή απλώνω τα εμπορεύματα μου
- να μου αφαιρέσει όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα επ' αόριστον
- να με χτυπάει όποτε θέλει

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικέ λαέ, νοιώθω ότι βρίσκομαι στον 17ο αιώνα, στον αιώνα της βαρβαρότητας, όπου επιτρέπεται να πυροβολούν τον νέο Αλέξη.

Ενωνόμαστε ακόμα μια φορά με τον αγώνα σας και με αφορμή αυτή την συνθήκη εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας στην οικογένειά του και τον ελληνικό λαό.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ
κείμενο γραμμένο από μαύρους αδερφούς
κατάληψη ΑΣΟΕΕ, 19.12.2008

Η ΑΝΤΙ-ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΩΝ ΤΟΥ

Με μια δριμεία και ολομέτωπη αντι-εξεγερτική εκστρατεία (κατασταλτικού, παρακρατικού και ιδεολογικού χαρακτήρα), οι εξουσιαστές επιχείρησαν άμεσα να ανακτήσουν το χαμένο έδαφος. Σε κατασταλτικό επίπεδο, με την πολύμηνη ομηρία δεκάδων συλληφθέντων του Δεκέμβρη στα κελιά της Δημοκρατίας. Με την ποινικοποίηση της «κάλυψης προσώπου-απόκρυψης χαρακτηριστικών» (κουκολονόνομος) και των αντικρατικών-αντιμπατσικών συνθημάτων («περιύβριση αρχής») αλλά και τη σκληρότερη αστυνομική-εισαγγελική-δικαστική αντιμετώπιση των συλληφθέντων από πορείες και συγκρούσεις από εκεί κι έπειτα, τακτική που έχει θέσει σε δικαστική ομηρία χιλιάδες -κυρίως νέους- ανθρώπους τα τελευταία χρόνια είτε με εκκρεμότητες για πλημμελήματα είτε με υποδικίες και προφυλακίσεις για κακουργήματα. Με τη μεθόδευση της κατάργησης του κοινωνικού χαρακτήρα του πανεπιστημιακού ασύλου και τις απειλές κατά των αυτοδιαχειριζόμενων κατειλημμένων στεκιών μέσα στα πανεπιστημιακά και τεχνολογικά ιδρύματα. Με τη δρομολόγηση της επανενεργοποίησης των καμερών παρακολούθησης στους δρόμους και της δημιουργίας τράπεζας DNA από τις αστυνομικές αρχές. Με την τεχνολογική αναβάθμιση και διεύρυνση των παρακολουθήσεων τηλεφώνων και ηλεκτρονικών επικοινωνιών αγωνιζόμενων ανθρώπων (super κοριός για τα κινητά τηλέφωνα, συστήματα διασταύρωσης κλήσεων και εκτεταμένης παρακολούθησης στο internet). Με τη σύσταση νέων κρατικών συμμοριών (όπως οι μηχανοκίνητες κατασταλτικές ομάδες «ταχείας επέμβασης» ΔΕΛΤΑ), την ενίσχυση των υφιστάμενων κατασταλτικών μονάδων (ΜΑΤ), την εφαρμογή της δίκυκλης αστυνόμευσης (ΔΙΑΣ). Με τις προσπάθειες φίμωσης κινηματικών διαδικτυακών ιστότοπων αντιπληροφόρησης, όπως το athens indymedia, με το πρόσχημα ότι «αποτελούν πεδία συντονισμού των κουκουλοφόρων και οργάνωσης έκνομων ενεργειών» ή με τις πρόσφατες προσπάθειες καταστροφής κινηματικών υποδομών έκφρασης ανατρεπτικών ιδεών, όπως η τυπογραφική κολεκτίβα ROTTA στην κατάληψη Villa Amalias, ο αυτοοργανωμένος ραδιοφωνικός σταθμός 98fm στην ΑΣΟΕΕ και ξανά το athens indymedia, οι ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης 98fm και ο ΕΝΤΑΣΗ 100,1fm στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου. Με

τη στοχοποίηση των αυτοοργανωμένων κατειλημμένων χώρων αγώνα, ήδη από την άνοιξη 2009, από επίσημες εισαγγελικές παραγγελίες που έστρωναν το έδαφος για αστυνομικές εισβολές και βίαιες εκκενώσεις, όπως του τότε εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Γ. Σανιδά, προς τους κατά τόπους εισαγγελείς πρωτοδικών της χώρας «να διερευνηθεί αν τελούν υπό κατάληψη δημόσια ή ιδιωτικά κτίρια και να δρομολογηθεί η αποβολή των καταληψιών από αυτά» όπως και «να διερευνηθεί εάν στα υπό κατάληψη κτίρια διαπράττονται και άλλα ποινικά αδικήματα, όπως κατοχή όπλων και ναρκωτικών». Εισβολές που, τελικά, λόγω της ρευστότητας και της συγκρουσιακότητας της περιόδου, δεν προχώρησαν τότε αλλά επανήλθαν 3,5 χρόνια μετά, σε μια περίοδο ύφεσης των αγώνων, με τις εκκενώσεις των καταλήψεων ΔΕΛΤΑ στη Θεσσαλονίκη, Δημοτική Αγορά Κυψέλης, Villa Amalias, Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά και Λέλας Καραγιάννη 37 (από την οποία οι μπάτσοι αποσύρθηκαν λίγες ώρες μετά και ανακαταλήφθηκε).



Τα παραδείγματα του κατασταλτικού δόγματος «μηδενικής ανοχής» από τότε και μετά είναι αμέτρητα. Ενδεικτικές περιπτώσεις για τις περιοχές του Πειραιά, υπό τον τίτλο «πυγμή και δημοκρατία» (του Χρυσοχοϊδη) το χτύπημα της πορείας στη Νίκαια τον Νοέμβρη 2009 για τον αστυνομικό βασανισμό και τον θάνατο του Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ και η αστυνομική εισβολή στο Ρεσάλτο στις 5/12/2009, μια μέρα πριν την πρώτη «επέτειο» από την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και το ξέσπασμα της εξέγερσης.

Η παρακρατική διάσταση της αντιεξέγερσης αποτυπώθηκε στην αναβάθμιση (ήδη από τότε) του ρόλου των φασιστών, με το

«πείραμα» του Αγ. Παντελεήμονα, ενός σημειακού απαρτχάιντ «λευκής καθαρότητας» και απαγόρευσης διέλευσης μεταναστών, που εδραιώθηκε από «επιτροπές κατοίκων» και προστατευόταν από το τοπικό αστυνομικό τμήμα. Κατ' επέκταση, κορυφαία στιγμή αυτής της στρατηγικής αποτέλεσε το πολυήμερο πογκρόμ φασιστών και ρατσιστών κατά μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας, με τη συνδρομή και την κάλυψη της αστυνομίας, τον Μάιο του 2010, μετά τη δολοφονία του Μανώλη Καντάρη στη συμβολή των οδών Γ' Σεπτεμβρίου και Βορείου Ηπείρου. Παράλληλα, τους πρώτους μήνες που ακολούθησαν την εξέγερση, ξεκίνησε η συστηματική-μαζική πλέον εισαγωγή δηλωμένων ακροδεξιών στα κατασταλτικά αστυνομικά σώματα (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ και κατόπιν ΔΙΑΣ), μετά από συμφωνία του Μαρκογιαννάκη (τότε υφυπουργού δημόσιας τάξης) με τον Καρατζαφέρη (πρόεδρο του ΛΑ.Ο.Σ.), διαδικασία που έγινε εξόφθαλμη τα επόμενα χρόνια. Δόθηκε, επίσης, το σήμα για εντατική και μεθοδικότερη φασιστική διείσδυση στους οπαδικούς συνδέσμους, δεδομένου ότι οι νεολαίοι των γηπέδων είχαν βρεθεί στην πρώτη γραμμή των συγκρούσεων, αλλά και για εντονότερη επιρροή στις γραμμές των μαθητών, μιας και είχαν πρωτοστατήσει στον Δεκέμβρη. Πέρα από τον κομβικό ρόλο των χρυσαυγιτών σε όλα τα παραπάνω, ενδεικτική είναι και η περίπτωση των Αυτόνομων Εθνικιστών που εμφανίζουν ένα προφίλ και απόψεις πολύ κοντινά στις αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες (με προφανή σκοπό την πρόκληση σύγχυσης), διαμορφωμένα όμως πάνω στη σαβούρα του εθνικισμού και του φυλετισμού.



Σε ιδεολογικό επίπεδο, πέρα από την κραυγαλέα καμπάνια κατά της «κουκούλας» και των «κουκουλοφόρων» -από τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια του συστήματος, βουλευτές και υπουργούς- τις υπηρεσίες τους πρόσφεραν και πολλοί αριστεροί «διανοούμενοι». Ανέπτυξαν κατ' επανάληψη τις θέσεις τους

(γραπτώς, προφορικώς ή σε τηλεοπτικά πάνελ και ραδιοφωνικές εκπομπές) γύρω από το «βουβό» και «απολίτικο» ξέσπασμα που δεν έθεσε πλαίσια και αιτήματα, δεν διεκδίκησε τίποτα και συνεπώς δεν κέρδισε κάτι. Υποβίβαζαν, επίσης, συστηματικά τη δεκεμβριανή εξέγερση σε ένα μαθητικό ξέσπασμα (και μάλιστα της ελληνικής νεολαίας ενώ συμμετείχαν ενεργά πολλοί νεαροί μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς), μετατρέποντας την αφορμή της αστυνομικής δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου σε μονοσήμαντη αιτία (ακόμα και για τους ίδιους τους μαθητές), αποκρύπτοντας έτσι τον πολυεπίπεδο χαρακτήρα του Δεκέμβρη και την ευρεία σύνθεση των εξεγερμένων και των περιεχομένων τους. Την ίδια στιγμή, βέβαια, σε επίπεδο ακαδημαϊκών προσεγγίσεων, χρησιμοποιούσαν το περιοδικό REVOLT, που εκδόθηκε σε 3 τεύχη από την κατάληψη της ΑΣΟΕΕ, σε μαθήματα και διαλέξεις στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, σε μια προσπάθεια αποκωδικοποίησης της εξέγερσης και των πολύπλευρων δεδομένων της.
Ο βασικότερος λόγος, πέρα από τις εκτεταμένες συγκρούσεις και τη διάχυτη αμφισβήτηση, που η εξέγερση αυτή πολεμήθηκε τόσο λυσσαλέα από όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του καθεστώτος (δημοσιογράφους κάθε απόχρωσης, «ανθρώπους του πνεύματος» ολόκληρου του ιδεολογικού φάσματος, καθηγητές πανεπιστημίων, αριστερούς «διανοητές») ήταν γιατί δε σχετίζονταν με κάποια βελτίωση, καλλωπισμό ή εξωραϊσμό του συστήματος αλλά με τη συνολική καταστροφή του. **Το εξεγερτικό Συμβάν δε στάθηκε σε κάτι επιμέρους αλλά αμφισβήτησε το όλον, χωρίς διεκδικήσεις απέναντι σε κάποια εξουσία, χωρίς συνδιαλλαγή, χωρίς ανάδειξη ηγετών, χωρίς επιδίωξη για κάποια αλλαγή. Ηταν το ίδιο η αλλαγή, η σύζευξη καταστροφής και δημιουργίας, η επίθεση στο παλιό και η γέννηση του καινούργιου.**
Και μάλιστα, στα οδοφράγματα του Δεκέμβρη είναι που έγινε στάχτη το κοινωνικό συμβόλαιο της μεταπολίτευσης μαζί με τις κοινωνικές συναινέσεις που το συνόδευαν, οργανωμένες γύρω από τα ρουσφέτια και τις πελατειακές σχέσεις, τη σταθερή και εξασφαλισμένη εργασία, τις κρατικές παροχές «πρόνοιας» και τις υποσχέσεις για κοινωνική ανέλιξη, την καταναλωτική και τηλεοπτική αποβλάκωση, την επίπλαστη ευδαιμονία και τις δανεικές ψευδαισθήσεις. Τουλάχιστον ένα χρόνο πριν αρχίσει να το κάνει κουρέλια η ίδια η πολιτική και οικονομική εξουσία με σημείο αναφοράς και πρόσχημα την καπιταλιστική κρίση και το κρατικό χρέος. **Ο Δεκέμβρης υπήρξε άρνηση και καταγγελία της κοινωνικής εξαχρείωσης αμέσως πριν μπούμε στη φάση της κοινωνικής εξαθλίωσης.**

«Η περιφρόνησή μας για την δημοκρατία δεν πηγάζει από κάποιο ιδεαλισμό, αλλά από την πέρα για πέρα υλιστική μας εχθρότητα απέναντι σε ένα κοινωνικό μόρφωμα όπου η αξία και η οργάνωση περιστρέφονται γύρω από το εμπόρευμα και το θέαμα. Η εξέγερση αυτή ήταν εκ των πραγμάτων και μια εξέγερση ενάντια στην ιδιοκτησία και την αλλοτρίωση. [...]



Μια εξέγερση του δώρου απέναντι στην κυριαρχία του χρήματος. Μια εξέγερση της αναρχίας της άξιας χρήσης απέναντι στην δημοκρατία της ανταλλακτικής αξίας. Μια εξέγερση της αυθόρμητης συλλογικής ελευθερίας απέναντι στην εκλογικευμένη ατομική πειθάρχηση.» (από το κείμενο: «Βεδουίνος όσο θέλετε! πολίτης ποτέ», ego te provoco, 23/12/2008, blog ΑΣΟΕΕ).

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΒΑΛΑΝΕ ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Η επανεμφάνιση των αναρχικών στον ελλαδικό χώρο μετά από πολλές δεκαετίες απουσίας (από την περίοδο του μεσοπολέμου), χρονολογείται στα τελευταία χρόνια της χούντας των συνταγματαρχών. Και υπήρξε (σε επίπεδο ιδεών, αναλυτικών εργαλείων, μορφών οργάνωσης και πρακτικών δράσης) κατά κύριο λόγο γέννημα των αντιεξουσιαστικών ριζοσπαστικών ρευμάτων των κινημάτων των δεκαετιών ΄60-΄70, όπως ο Μάης του ΄68, παρά ευθεία προβολή κορυφαίων ιστορικών στιγμών του αναρχικού κοινωνικοαπελευθερωτικού εγχειρήματος, όπως η Ισπανική Επανάσταση (1936-39) και οι κύριες οργανωτικές εκφράσεις της, οι αναρχοσυνδικαλιστικές και αναρχικές ομοσπονδίες.
Η παρουσία και συμμετοχή των αναρχικών ήδη από την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973 στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες ολόκληρης της μεταπολιτευτικής περιόδου, με εξάρσεις και υφέσεις, πολλαπλασιασμό και συρρικνώσεις των δυνάμεων τους, ορθές και εσφαλμένες επιλογές, δεν μπορεί να γίνει κατανοητή με ποσοτικούς (αριθμητικούς) όρους. Οσο με την έννοια μιας ξεχωριστής πολιτικής συνεισφοράς στο επίπεδο των (πάντοτε ολιστικών) περιεχομένων τους, των ρηξικέλευθων προταγμάτων τους, του ξεκάθαρου οραματικού τους ορίζοντα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από «άνθρωπο», των τρόπων οριζόντιας και αντιιεραρχικής οργάνωσής τους, του αξιακού τους υπόβαθρου στα πεδία του αγώνα, της καθημερινής τους ζωής, της ατομικής και συλλογικής τους στάσης.
Ολα αυτά τα χρόνια οι αναρχικοί στάθηκαν πάντα στο πλευρό των καταπιεσμένων, εκμεταλλευόμενων και αγωνιζόμενων ανθρώπων, αψηφώντας τα διλήμματα και τους εκβιασμούς που χρησιμοποιεί η εξουσία για να αντλεί συναινέσεις. Στάθηκαν απέναντι στις επιθέσεις του κράτους ακόμα και στα πιο περιθωριοποιημένα κοινωνικά κομμάτια, όπως οι έγκλειστοι στις φυλακές και τα ψυχιατρεία, οι μετανάστες ή οι γυναίκες σε καθεστώς εξαναγκαστικής πορνείας. Και το έκαναν αυτό αταλάντευτα, χωρίς να υπολογίζουν κάποιο «κόστος», προσωπικό, συλλογικό ή «πολιτικό». Εμειναν σταθερά έξω από όλους τους θεσμούς και το πολιτικό

σύστημα και ενάντιά τους. Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που οι αναρχικοί, με τις λιγοστές τους δυνάμεις, στάθηκαν μόνοι «εκτός των τειχών», δεχόμενοι βολές από παντού, εχθρικές και «φίλιες». Την ίδια στιγμή που πολλοί άλλοι, ασχέτως πόσο ριζοσπαστικοί ήθελαν να εμφανίζονται, ενσωμάτωναν τα κυριαρχικά διλήμματα και συνδιαλέγονταν με αυτά και τους φορείς τους, υιοθετώντας εν τέλει άμεσα ή έμμεσα τη λογική του κράτους.

Το αποτέλεσμα σε βάθος χρόνου (μαζί με τις αφομοιωτικές διεργασίες που προκάλεσε η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία τη δεκαετία του ΄80 και την ενσωμάτωση ολόκληρων τμημάτων της αριστεράς) ήταν να συρρικνωθεί σταδιακά η επιρροή των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας. Ενώ για τους αναρχικούς, οι επιλογές που τους καταλόγιζαν ότι θα οδηγούσαν στην απομόνωσή τους, αυτές ακριβώς αποδείχτηκαν η δύναμή τους και η γέφυρα επικοινωνίας τους με τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους και εξεγερμένους ανθρώπους: η αδιάλλακτη, αντιθεσμική, αντισυναινετική τους στάση και δράση, μακριά -από- και ενάντια σε κόμματα, ΜΜΕ, συνδικαλιστικές ηγεσίες, κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια και επιχορηγήσεις.

Οπως έδειξαν τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, εκείνοι που είχαν χάσει την επαφή τους με τις πιο ριζοσπαστικές και μαχητικές εκφράσεις της κοινωνίας δεν ήταν οι αναρχικοί αλλά αντίθετα εκείνοι που φλέρταραν με τις ιδέες και τις δομές της εξουσίας, διεκδικώντας για τον εαυτό τους τον ρόλο του εκπροσώπου των αγωνιζόμενων κοινωνικών υποκειμένων και του διαμεσολαβητή των κοινωνικών αντιθέσεων.

Μέσα σε μια μακρά διαδρομή αγώνων, αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και συγκρουσιακών επιλογών, οι ιδέες, οι αξίες, οι πρακτικές, η αλληλεγγύη, η ανιδιοτέλεια των αναρχικών (και των αντιεξουσιαστών γενικότερα) φάνηκε ότι είχαν κερδίσει έδαφος στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων. Κι αυτό εκφράστηκε με ιδιαίτερα αποκαλυπτικό τρόπο μέσα στο περιβάλλον της δεκεμβριανής εξέγερσης με τη συμμετοχή πλήθους ανθρώπων σε δράσεις που μέχρι τότε θεωρούνταν κατά κύριο λόγο δράσεις αναρχικών. Πέρα από το προφανές και αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι το κράτος έχασε πολύ κοινωνικό έδαφος τις μέρες της εξέγερσης, μια πιο αθέατη πλευρά, όπως αποκαλύφθηκε, ήταν ότι είχε χάσει ήδη αρκετό πριν τα γεγονότα του Δεκέμβρη, σε μια μακρά περίοδο κοινωνικών διεργασιών.

Ο Δεκέμβρης του 2008 έχει ένα βαθύ κοινωνικό υπόβαθρο, συνδεδεμένο με την ιστορία των μεταπολιτευτικών αγώνων και ιδιαίτερα των χρόνων που προηγήθηκαν της εξέγερσης. Τους αγώνες ενάντια στη «νέα τάξη πραγμάτων» και τις πολεμικές επιδρομές της ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του ΄90, μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και την πτώση του «ανατολικού μπλοκ». Τους αγώνες ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τις διεθνείς συνόδους των κυρίαρχων στα τέλη της δεκαετίας του ’90 και τις αρχές της δεκαετίας 2000. Τους αγώνες ενάντια στην αντιτρομοκρατική εκστρατεία που εξαπολύθηκε σε διεθνές και τοπικό επίπεδο μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους και στο Πεντάγωνο στις ΗΠΑ τον Σεπτέμβρη 2001. Τους αγώνες ενάντια στις εκπαιδευτικές και εργασιακές αναδιαρθρώσεις, ενάντια στις φυλακές και την κοινωνία του Θεάματος, ενάντια στο ρατσισμό, τα εθνικά ιδεώδη και τον κοινωνικό συντηρητισμό. Στο κέντρο και στις συνοικίες της μητρόπολης, σε δεκάδες πόλεις του ελλαδικού χώρου. Η συμμετοχή των αναρχικών μέσα σε αυτούς τους αγώνες και τις κοινωνικές διεργασίες χαρακτηρίστηκε από μαχητικότητα, χωρίς ψευδαισθήσεις περί αλλαγής μέσα στο υπάρχον σύστημα, προτάσσοντας την αυτοοργάνωση ενάντια στις διαμεσολαβήσεις και κάθε μορφή ιεραρχίας, την κοινωνική-ταξική αντιβία απέναντι στη βία του κράτους, την αλληλεγγύη κόντρα στην εξατομίκευση και τους πλαστούς διαχωρισμούς στις γραμμές των «από κάτω».
Δεν είναι τυχαίο ότι πλήθος ανθρώπων οικειοποιήθηκε δυναμικές πρακτικές αγώνα, όπως τις συγκρούσεις με την αστυνομία και τις καταλήψεις πανεπιστημίων, σχολείων δημαρχείων και άλλων δημοσίων κτιρίων. Ούτε είναι τυχαίο, επίσης, ότι υιοθετήθηκαν αυτοοργανωμένες διαδικασίες λήψης αποφάσεων, μέσα από ανοιχτές, οριζόντιες και αντιιεραρχικές συνελεύσεις, που δημιουργήθηκαν τις μέρες του Δεκέμβρη αλλά και μετά. Πρακτικές και τρόποι συλλογικοποίησης που το μεγαλύτερο μέρος της αριστεράς τις απαξίωνε και τις απέφευγε, με αποτέλεσμα τα γεγονότα να την ξεπεράσουν.

Αξίζει, επίσης, να σημειωθεί ότι η εξέγερση επιβεβαίωσε κάποιες αντιλήψεις στο εσωτερικό του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος και διέψευσε κάποιες άλλες. Διαψεύστηκαν για παράδειγμα οι αντιλήψεις που υποστήριζαν ότι τα πάντα είναι ελεγχόμενα, ότι η χειραγώγηση και ο έλεγχος πάνω στους ανθρώπους είναι τόσο ισχυρά που πλέον καθιστούν την εξέγερση ανέφικτη, ότι η κοινωνία είναι νεκρή, πλήρως ενσωματωμένη στο πολιτισμό της εξουσίας, της ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος.

Ο Δεκέμβρης απέδειξε πως η εξέγερση είναι εφικτή, πως η κοινωνική εξέγερση είναι εφικτή. Και κατ’ επέκταση πως το όραμα-πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης δεν είναι ούτε ανέφικτο ούτε ανεδαφικό.



Παρόλα αυτά, αν και στον Δεκέμβρη εκβάλανε κοινωνικές διεργασίες πολλών ετών, η εξέγερση σε καμία περίπτωση δεν υπήρξε γραμμικό αποτέλεσμά τους. Ηταν μάλλον ένα σημείο ασυνέχειας, μια τομή στα αγωνιστικά-εξεγερτικά δεδομένα και η μήτρα γέννησης νέων πολυεπίπεδων και εμπλουτισμένων δυνατοτήτων και προοπτικών.

Δεν είναι τυχαίο που την εξεγερτική άμπωτη από τους δρόμους και τις συγκρούσεις ακολούθησε μια διάχυση του «πνεύματος του Δεκέμβρη» σε μια πλημμυρίδα νέων συλλογικών εγχειρημάτων που ξεπήδησαν μέσα στο επόμενο διάστημα, αποτελώντας κατά μία έννοια τη «φάση της δημιουργίας» (ή αλλιώς της «ανοικοδόμησης») μετά τη «φάση της καταστροφής». Σε πείσμα των καθεστωτικών κάθε απόχρωσης που λασπολογούσαν την εξέγερση ως εκδήλωση μιας «βουβής οργής» χωρίς περιεχόμενο και προσανατολισμό.

ΟΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

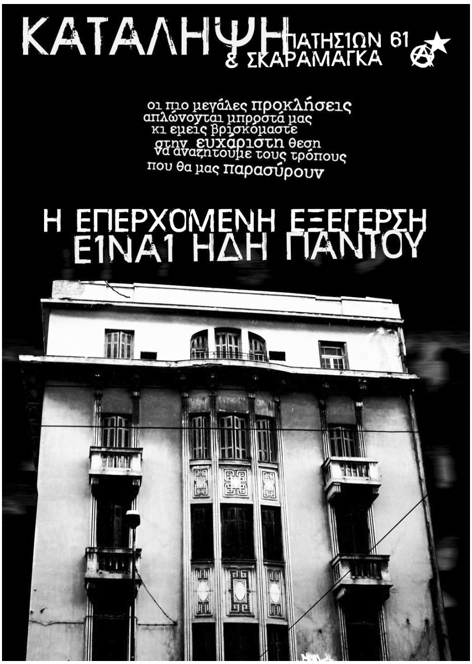
Το ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη άφησε πίσω της σπασμένες πλάκες πεζοδρομίων, δρόμους σημαδεμένους από τις άγριες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, καμένες τράπεζες και πολυκαταστήματα και σπασμένα αστυνομικά τμήματα είναι η μία πλευρά του Δεκέμβρη, η πιο γνωστή, η πιο συζητημένη. **Η άλλη πλευρά, η λιγότερο συζητημένη, είναι ότι ο Δεκέμβρης αποτέλεσε τη μήτρα απ' όπου γεννήθηκαν μια σειρά χειραφετημένων ριζοσπαστικών εγχειρημάτων αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης, κατάληψης και απελευθέρωσης εδαφών και δυνατοτήτων, επανοικειοποίησης της καθημερινής ζωής και του κλεμμένου μας χρόνου.**

Ηδη τους πρώτους μήνες του 2009, στις γειτονιές της Αθήνας, η Λαϊκή Συνέλευση Πετραλώνων-Κουκακίου-Θησείου και η Ανοιχτή Συνέλευση Νέας Φιλαδέλφειας, προχώρησαν σε καταλήψεις χώρων στις περιοχές τους. Στα Πετράλωνα καταλήφθηκε πρώην κτίριο του ΠΙΚΠΑ και διαμορφώθηκε κατάλληλα για τις ανάγκες λειτουργίας ενός κοινωνικού ιατρείου, ενός παιδικού στεκιού και της πραγματοποίησης συνελεύσεων. Στη Νέα Φιλαδέλφεια καταλήφθηκε εγκαταλειμμένο δημοτικό κτίσμα στην οδό Δεκελείας 116 και με πολύ συλλογική εργασία μετατράπηκε στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο «Στρούγκα».

Το πάρκο στη συμβολή των οδών Κύπρου και Πατησίων στην Κυψέλη καταλήφθηκε από κατοίκους της περιοχής, που συγκρούστηκαν με τις «μπουλντόζες της ανάπλασης» και τις διμοιρίες φύλαξής τους, του δημάρχου Αθηναίων Νικήτα Κακλαμάνη και των εργολάβων που εξυπηρετούσε, μετά την κοπή 40 αιωνόβιων δέντρων για τη μετατροπή του πάρκου σε υπόγειο πάρκινγκ. Οι κάτοικοι, πέρα από την περιφρούρηση του πάρκου, προχώρησαν στη συγκρότηση συνέλευσης που λειτουργεί μέχρι σήμερα, με δεντροφυτεύσεις, φροντίδα του πάρκου και σειρά εκδηλώσεων και κινητοποιήσεων. Η αλλαγή δημοτικής αρχής επιδείνωσε ακόμα περισσότερο την κατάσταση, με τον Καμίνη (νέο δήμαρχο Αθηναίων, ενορχηστρωτή της καταστολής και πρώην Συνήγορο του Πολίτη) να κόβει την υδροδότηση του πάρκου, καταδικάζοντας τα δέντρα και τα φυτά σε αργό θάνατο. Με μόνη «αιτιολόγηση» ότι δεν έχει

ο Δήμος τον έλεγχο του πάρκου αλλά οι κάτοικοι, οι οποίοι το ποτίζουν πλέον με υδροφόρες και προσωπικά τους έξοδα.

Το πρώην πάρκινγκ στη συμβολή των οδών Ναυαρίνου και Ζωοδόχου Πηγής στα Εξάρχεια, επίσης, καταλήφθηκε από κατοίκους της ευρύτερης περιοχής, οι οποίοι μετέτρεψαν τον χώρο σε αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο με σπάσιμο του μπετόν, δεντροφύτευση, δημιουργία παιδικής χαράς, ανθόκηπο, ενώ πλέον δρομολογούν και καλλιέργεια κηπευτικών.



Η κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαραμαγκά ήρθε από τις 19 Μάρτη 2009 να κοσμήσει το κέντρο της Αθήνας. Ενα κεντρικό αυτοοργανωμένο εγχείρημα, που ξεκίνησε από δεκάδες ανθρώπους που συμμετείχαν στην δεκεμβριανή κατάληψη της ΑΣΟΕΕ, το οποίο έχει κατορθώσει να δημιουργήσει πολυεπίπεδες κοινωνικές και κινηματικές αντιδομές, αρθρώνει λόγο για ένα μεγάλο εύρος ζητημάτων και συμμετέχει ενεργά σε κοινωνικούς αγώνες, κινηματικές διαδικασίες και πολιτικές παρεμβάσεις. Ενδεικτική του κλίματος και των προθέσεων του εγχειρήματος υπήρξε η πρώτη του αφίσα: «Οι πιο μεγάλες προκλήσεις απλώνονται μπροστά μας κι εμείς βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση να αναζητούμε τους τρόπους που θα μας παρασύρουν… **Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΠΑΝΤΟΥ»**.

Στις 10 Μάη 2009 καταλήφθηκε, επίσης, από τη Συνέλευση Αναρχικών για Ενιαίο Πολυμορφικό Κίνημα, το κτίριο της οδού Ζαΐμη 11 στα Εξάρχεια και μετατράπηκε στον Χώρο Πολύμορφης Δράσης Αναρχικών. Η κατάληψη και η συνέλευσή της επικεντρώθηκαν στην κάθοδο με αναρχικό μπλοκ στις κεντρικές κινητοποιήσεις του επόμενου διαστήματος και δέχτηκε εκκένωση από λυσσασμένες ορδές ΔΕΛΤΑ με τη συνδρομή ΜΑΤ το απόγευμα της 5ης Μάη 2010, μέρα ψήφισης του 1ου μνημονίου, μεγαλει-

ώδους απεργιακής διαδήλωσης και εκτεταμένων συγκρούσεων στο Σύνταγμα, που έληξαν άδοξα με τον εμπρησμό του υποκαταστήματος της MARFIN στην οδό Σταδίου και τον θάνατο τριών τραπεζοϋπαλλήλων και την ακόλουθη αντεπίθεση της καταστολής σε ψυχολογικό, ιδεολογικό και αστυνομικό επίπεδο. Το κτίριο λίγο καιρό αργότερα ανακαταλήφθηκε και οι δραστηριότητες της κατάληψης συνεχίζονται τόσο εντός του κτιρίου όσο και με την προσπάθεια δημιουργίας ανοιχτών συνελεύσεων αναρχικών σε περιοχές εκτός του κέντρου της Αθήνας.

Τέλος, από τις 16 Μάη 2009 καταλήφθηκε έκταση (που περιλαμβάνει και κτίσμα) για τη μετατροπή της σε αυτοδιαχειριζόμενο αγρό, στο Πάρκο Περιβαλλοντικής Ευαισθητοποίησης, στα σύνορα των δήμων Ιλίου, Αγ. Αναργύρων, Καματερού, το οποίο χρόνια τώρα αφήνεται σκόπιμα στην εγκατάλειψη για την απόδοση του σε ιδιωτικά συμφέροντα και στη λογική της εμπορευματικής «αξιοποίησης». Το αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος ΑΓΡΟΣ αναπτύσσει λόγο και δράσεις γύρω από την ατζέντα του αγώνα για τη γη και την ελευθερία, πραγματοποιεί καλλιέργεια κηπευτικών εποχής χωρίς λιπάσματα και φυτοφάρμακα, διατηρεί σπορείο παραδοσιακών σπόρων από διάφορες περιοχές και ποικιλίες συμμετέχοντας σε δίκτυα ανταλλαγής τους, υπερασπίζεται το πάρκο, την ελεύθερη πρόσβαση και τις κοινωνικές του χρήσεις ενάντια στην εμπορευματοποίηση και την τσιμεντοποίηση κράτους, δήμων και επιχειρηματιών.

Σχετικά με τις περιοχές του Πειραιά, τον Φλεβάρη 2009 δημιουργήθηκε η “Συνέλευση Εξεγερμένων Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά” από κόσμο των περιοχών που ήθελε να μεταφέρει το «πνεύμα του Δεκέμβρη» στις γειτονιές. Από ανθρώπους που με νωπό το εξεγερτικό βίωμα αρνούνταν να επιστρέψουν στην κανονικότητα των συμβάσεων, των συμβιβασμών, του ακρωτηριασμού των επιθυμιών. Καθοδόν, όσο η απόσταση από το κοινωνικό περιβάλλον του Δεκέμβρη μεγάλωνε, η συνέλευση μετονομάστηκε σε “Συνέλευση αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και δράσης Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά”. Περίπου δυο χρόνια μετά τη συγκρότησή της και μετά από έναν κύκλο πολυποίκιλων δράσεων και κοινωνικών παρεμβάσεων, η συνέλευση έκλεισε τον κύκλο της, δεδομένης της δημιουργίας συλλογικών σχημάτων ανά περιοχή και της ανάγκης συνεργασίας και συντονισμού τους σε νέες διαφορετικές βάσεις.





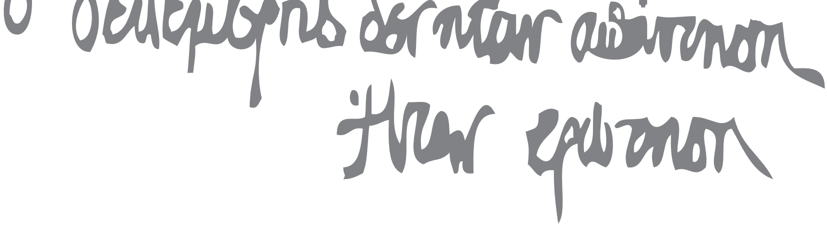
Το δεκεμβριανό κλίμα, επίσης, εκφράστηκε και μέσα από μια σειρά αγώνων, κινητοποιήσεων και δράσεων που αναπτύχθηκαν τους αμέσως επόμενους μήνες. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις κινήσεις πανελλαδικής κλίμακας για τους φυλακισμένους της εξέγερσης, για την επίθεση με βιτριόλι στην αγωνιζόμενη γυναίκα-μετανάστρια-εργάτρια Κωνσταντίνα Κούνεβα, για τη δολοφονία της αγωνιζόμενης κρατούμενης Κατερίνας Γκουλιώνη κατά τη διάρκεια εκδικητικής μεταγωγής της. Αλλά και πιο εστιασμένα στην Αθήνα, τον αγώνα που δόθηκε στην περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα ενάντια στο κρατικό-παρακρατικό «πείραμα» μετατροπής της σε θύλακα ενός σύγχρονου απαρτχάιντ. Οπως, επίσης, τη διήμερη «ιντιφάντα» των μεταναστών στις 21-22 Μάη 2009, στο κέντρο της Αθήνας, με αφορμή το σκίσιμο ενός κορανίου κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου άραβα μετανάστη, η οποία εκδηλώθηκε μέσα σε ένα κλίμα γενικότερης κοινωνικής αμφισβήτησης και αναταραχής και με νωπές ακόμα τις μνήμες συμμετοχής πολλών μεταναστών (κυρίως νεολαίων) στην εξέγερση του Δεκέμβρη, την αίσθηση αυτοπεποίθησης και αξιοπρέπειας ενάντια στην υποτίμηση, τον ρατσισμό και την καθημερινή καταστολή.

Τα θραύσματα του Δεκέμβρη, πέρα από τη διάχυτη εμφάνισή τους σε κάθε νέο αγώνα, σε κάθε νέα μορφή συλλογικοποίησης, υπήρξαν ιδιαίτερα εμφανή στο κίνημα των πλατειών, που ξεπήδησε τον Μάιο-Ιούνιο 2011 με αφετηρία την πλατεία Συντάγματος και την αλυσιδωτή εμφάνισή του σε δεκάδες γειτονιές της μητρόπολης και σε δεκάδες πόλεις της επικράτειας. Στις περισσότερες συνελεύσεις γειτονιάς, οι τρόποι συνεύρεσης, συζήτησης, απόφασης και δράσης που επιλέχθηκαν, έχουν κοινά χαρακτηριστικά με αυτά του Δεκέμβρη, με την έννοια των διαδικασιών κοινωνικής αυτοοργάνωσης και συνδιαμόρφωσης μακριά από κόμματα και ιδεολογικές περιχαρακώσεις.
Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι ο Δεκέμβρης υπήρξε, πέραν των υπολοίπων, το πρελούδιο των εξεγέρσεων που ακολούθησαν διεθνώς, κυρίως στον άξονα του αραβικού κόσμου, γνωστές και ως «αραβική άνοιξη» αλλά και του κινήματος OCCUPY στις ΗΠΑ. Οχι με την έννοια ότι η εξέγερση στον ελλαδικό χώρο προκάλεσε όλες τις υπόλοιπες εξεγέρσεις αλλά ότι τις εισηγήθηκε. Κι είναι αλήθεια, αν προσέξουμε στην ιστορία, ότι υπάρχουν περίοδοι μεγάλων συστημικών και κοινωνικών ανακατατάξεων που οι εξεγέρσεις των «από κάτω» εξαπλώνονται ως ιός αμφισβήτησης και ανυποταξίας απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη. Η τελευταία τέτοια κοινωνική περίοδος ήταν οι δεκαετίες ΄60-΄70 και μια τέτοια περίοδο διανύουμε και στις μέρες μας.
Τελικά, οι εξεγερμένες και οι εξεγερμένοι του Δεκέμβρη ήταν όντως εικόνα από το μέλλον.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΙΚΟΝΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΑΝΤΟΣ

Ο Δεκέμβρης δεν είναι ταινία που ξαναπαίζεται. Δεν πρόκειται να επαναληφθεί ούτε υπάρχει λόγος να τον αναπολούμε με μια ματιά, μια θύμηση και ένα συναίσθημα που μένει προσκολλημένο στο παρελθόν. Ούτε από την άλλη μπορεί να σβήσει από την ιστορική και κοινωνική μνήμη ή να μετατραπεί σε μουσειακό είδος, σε ένα φολκλόρ της σύγκρουσης. Ζει μέσα στον διαρκή αγώνα για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση από τα δεσμά της εξουσίας, για μια αυτοοργανωμένη κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης, αξιοπρέπειας, κοινοκτημοσύνης. Και μεταλαμπαδεύεται σε κάθε επιλογή ρήξης με τους δυνάστες και το σύστημα εκμετάλλευσης τους. Γιατί είναι η σύγκρουση με το σύστημα εκμετάλλευσης, αλλοτρίωσης και υποταγής, τα συμφέροντα και τους προασπιστές του, που ανοίγει περάσματα και αφήνει ανοιχτό τον ορίζοντα της κοινωνικής επανάστασης, του κοινωνικού και ατομικού αυτοκαθορισμού, του ελευθεριακού-εξισωτικού μετασχηματισμού κάθε πτυχής και σχέσης της καθημερινής ζωής.
Αλλωστε, όπως σωστά είχε γραφτεί στους τοίχους της μητρόπολης τις μέρες του Δεκέμβρη και έχει ειπωθεί πολλές φορές από τότε: **η εξέγερση δεν ήταν απάντηση ήταν ερώτηση**. Ερώτηση για τον τρόπο που βλέπουν οι «από κάτω» την αστυνομική βαρβαρότητα, την κρατική επιβολή, την καπιταλιστική ερημοποίηση. Ερώτηση για τον τρόπο που βλέπουν τον ίδιο τους τον εαυτό, τις σχέσεις τους, τις κοινωνικές τους «ιδιότητες», τις πολιτικές τους «ταυτότητες», την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητά τους, τις αρνήσεις και τις καταφάσεις τους, τη συγκρουσιακότητα και τη δημιουργικότητά τους, τις δυνατότητές τους να συναντηθούν και να συμπράξουν χωρίς ηγέτες, ειδικούς και μεσολαβητές, να γεννήσουν το καινούργιο, τον συλλογικό τόπο που δεν (θα) υπάρχει πια εξουσία, ιεραρχία, εκμετάλλευση, διαχωρισμοί και κοινωνικές διακρίσεις. **Κι αυτή η ερώτηση παραμένει επίκαιρη όσο ποτέ.**





«εκείνες τις στιγμές που νιώσαμε κάθε κύτταρο
του αίματος να τρέχει στο σώμα μας,
εκείνες τις στιγμές που το κορμί μας
ήταν και επιθυμία και θέληση και σεβασμός,
εκείνες τις στιγμές που ο φόβος δεν ήταν απελπισία,
εκείνες τις στιγμές που η χαρά δεν ήταν εκτόνωση,
εκείνες τις στιγμές που ο πόνος δεν ήταν διαχωρισμός,
εκείνες τις στιγμές που η παρέα
δεν ήταν σκοπιμότητα και επιβεβαίωση,
εκείνες τις στιγμές που η πράξη ήταν επιλογή,
εκείνες τις στιγμές που η απόφαση δεν ήταν μοναξιά,
εκείνες τις στιγμές που η κριτική χανόταν
στην συνδιαμόρφωση,
εκείνες τις στιγμές που η καταπίεση και η εκμετάλλευση
έγιναν λέξεις στις γλώσσες μας,
εκείνες τις στιγμές δεν πρέπει να τις θυμόμαστε,
δεν πρέπει να τις αναπολούμε, δεν πρέπει να τις νοσταλγούμε,
γιατί εκείνες ήταν οι στιγμές που υπήρξαν και υπήρξαμε,
γιατί εκείνες τις στιγμές τις δημιουργήσαμε...
η δημιουργία δεν είναι τυχαία-είναι έμπνευση,
η έμπνευση δεν είναι ταλέντο-είναι αντίληψη,
η αντίληψη δεν είναι στιγμή-είναι αγώνας,
ο αγώνας δεν είναι επανάληψη-είναι δημιουργία,
δημιούργημά μας»

(από την εφημερίδα Ρεσάλτο, τεύχος 3,
«αφιερωμένο στους εξεγερμένους δρόμους»,
Φλεβάρης 2009)






Η ΑΥΓΗ
Άγριο ξέσπασμα
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ακυβέρνητη Πολιτεία
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ
ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ
Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
ΤΟ ΒΗΜΑ


ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
POLICE

πρωτοβουλία από τον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης & ρήξης

ΡΕΣΑΛΤΟ

(Ερμού 9, Κερατσίνι - 100μ από την πλατεία Λαού)

anarxiko-resalto.blogspot.gr